

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR

Haziran 2005
18. Sayı

Y. 10, K. 11

Adalar Denizinden Altayların daha
ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırğa içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırandan.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alını kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırandan sök, çıkar!
Döşeğin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Iztırabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
HAZİRAN 2005
Yıl: 2 Sayı: 18

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Bilge Kağan
Bengü Taşı

4 MİLLİ MEFÂHİRE SAYGI H.Nihal ATSIZ

6 KISA KISA... Ozan RUHSATİOĞLU

8 NİHAT GENÇ ve BAZ İSTASYONLARI Oğuz KARAHAN

11 TANIDIK SALDIRILAR Atilla İDİL

14 DEMOKRASİ TUZAĞI ve ENTEL TERÖRÜ Tolunay KUTOĞLU

17 MAALESEF TÜRKLER! Nejdet SANÇAR

18 “KÜÇÜK DEV ADAM” HALİL MUTLU’YA DESTEK Semra KANAT

19 ERMENİ DİASPORASI- NIN “TÜRKİYELİ” TEMSİL- CİLERİ Göktürk PUSAT

20 BÖLÜCÜ KÜRT GERÇEĞİ ve TÜRKİYE Altay GÖKBÖRÜ

21 ANKARA EK PROTOKOLÜ NE ANLAMA GELİYOR? Ayşe KOCATÜRK

29 TÜRKÇÜ TOPLUMCU DÖNÜŞÜM BOZDOĞAN

30 PLEVNE MÜDAFAASI: ÇANAKKALE DESTANININ PROVASI Semra KANAT

34 TÜRK YİĞİTLERİ

MİLLÎ MEFÂHİRE SAYGI

■ H. NİHAL ATSIZ

Millete büyük hizmetler görmüş insanlar millî mefahirdendir ve bunlara saygı millet fertlerinin vicdan vazifesidir. Millî mefâhirin ne olduğunu bilmek nihayet bir kültür meselesidir. Bu kültür aile ocağında, okulda, çevrede ve hayatta öğrenilir.

Söz veya yazı ile millete hitap edenler ise millî mefâhirin ne olduğunu bilmeye başkalarından daha çok mecburdur. Çünkü söylemek veya yazarak okutmak bir nevi fâhrî öğretmenliktir. Öğretmen yanlışlardan, hele fâhiş yanlışlardan korunmak zorundadır.

Bize bu satırları yazdıran sebep son zamanlarda gazetelerde gördüğümüz iki yazı oldu:

10 Ağustos 1974 tarihli bir gazetede “Atatürk’e Benzemek ve Benzetilmek” başlıklı yazı bir millî kahramana hakaretle ve tarihî gerçeklere aykırılıkla dolu idi. Başbakan Ecevit’in Atatürk’e benzetilmesine karşı yazılmış olan bu makaledeki şu satırlara bakın:

Tarihte bir çok şımartılmış büyük adamlar gördük. Bismark’ları, Napoleon’lar, Musolini ve Hitler’ler, Cengiz’ler, Kromvel’ler hep bir başkasının kalıbına girmiş olduklarını düşünerek hezimete uğramışlardır.

Yukarda sayılan altı kişiden Napoleon, Musolini ve Hitler’i geçelim. Bunlar yenilerek ölmüş insanlardır. Fakat Kromvel, Bismark ve Çengiz, hele Çengiz için “şımartılmış” kelimesi nasıl kullanılır? Kromvel’in İngiliz, Bismark’ın Alman tarihindeki olumlu rollerini de bir tarafa bırakarak Çengiz’e gelelim:

Onu kim şımartmış ve Çengiz kimin kalıbına girmiş olduğunu düşünmüştür? Dünyanın en büyük imparatorluğunu kuran ve Türk Birliği’ni

tarihteki en geniş ölçüsüyle gerçekleştiren bir adama şımartılmış demek için Çengiz’den de, tarihten de habersiz olmak lâzımdır.

Eski büyük Türk fatihleri millî destanlarla beslenerek büyüyorlardı. Gönüllerinde yatan arslan, destandaki kahramanlardı. Bu uğurda savaşıyorlardı. Bu yolda can verenler olduğu gibi zafere ulaşanlar da bulunuyordu. Fakat şımartılmış değillerdi. Karakterleri şımartmaya elverişli değildi. Bu sebeple onlar üzerinde kalem oynatırken saygılı dil kullanmak vicdan görevidir. Hele şan ve şeref içerisinde ölen Çengiz’i hezimete uğramış göstererek millete hitap etmek milli kültürden ne kadar uzak olmaktır...

11 Eylül 1974 tarihli başka bir gazetede de Atila ve Hunlar hakkında yazılan makale Hunlar’ın Türklüğünü müsbet saymıyor ve Kıbrıs’taki Atila Hattı’na verilen adın Batı âlemindeki kötü tesirinden bahsediyor.

Hunlar’ın asıl adlarıyla Kunlar’ın Türk olduğunu ispata kalkmak artık dünyanın yuvarlak olduğunu ispatlamak gibi bir şeydir ki bunun üzerinde durmak tamamiye abestir. Kunlar’ın Türk olduğunuda 18. yüzyılda Deguignes tarafından ileri sürüldüğü gibi son defa, bundan birkaç yıl önce İstanbul Üniversitesi Türk Tarihi Kürsüsü tarafından davet edilen Prof. Spuler’in konferanslarında da kabul edilmiş ve mesele kapanmıştır. O zaman Hamburg Üniversitesinde profesör olan Spuler sıradan bir profesör değildi. Latince ve Yunancadan başka Fransızca, İngilizce, Rusça, Arapça, Farsça, Çince, Moğolca ve Türkçe de biliyordu.

Şimdi tarih ilminin büyük otoritelerinin vardığı sonuçlar dururken arada bir çıkan ehemmiyetsiz şahısların şu veya bu tarzdaki görüşlerini ele alarak Kunlar hakkında tartışma kapısı açmak abesle iştigalden başka nedir ki?

Atila'ya gelince: Batılıların onu barbar bilmesiyle ne Atila barbar olur, ne de biz Batılılara hoş görünmek veya korkunç görünmemek için bir askerî tabirimizi değiştiririz. Atila, Batıyı hallaç pamuğu gibi atıp boyun eğdirdiği için kötü kişi olmuştur. Kendi milletine karşı ise çok iyi, hakkaniyetli ve büyük siyasî adamdı. Birkaç yüz bin kişiyle hepsi de savaşçı olan birkaç milyon kişiye hâkim olmak ve Avrupa'nın yarısını ele geçirmek hiç şüphesiz insan zekâsının bir eseridir. Aynı işi başka milletler yapamamıştır. Topyekûn kırgın suçsa bunu ilk yapan Makedonyalı İskender'dir. Fakat o medenî, Atila barbardır. Çünkü İskender Yunanlaşmış bir Makedonyalı idi, Yunanlı sayılıyordu; Atila ise daha sonra Avrupa'yı istila eden Osmanlıların atasıydı.

Bilgin olmak mutaassıp olmaya, duygularının tutsağı olmaya engel değildir. Batılı bilginlerin birçoğu dinî taassupla Türklerin barbarlığını dillerine pelesenk etmişler, halbuki Türkler bütün tarihlerinde, en kırıcı oldukları zamanlarda bile Batılıların vahşetini göstermemiştir. Avrupalıların yalnız mezhep savaşları sırasında birbirlerine yaptığı vahşet onların başlarını ebediyen eğmeye kâfidir.

Romalıların torunları olan Romenler 17. yüzyılda Türk tutsaklarını kızartarak yemişlerdi. Atila adını kullandık diye bize yan bakacak olan Avrupalılar bunlar mı?

31 Ağustosta açılan Selânik Fuarı'ndaki konuşmasında Yunan Başbakanı Karamanlis de Atila'yı ele almış ve şu sözleri söylemiştir:

Bazı uygar ülkelerin, Atila'yı yaşatanların planlarını uygulamalarına tahammül göstermeleri utanç vericidir.

Bununla Karamanlis “Avrupalılar bize neden yardım etmiyorlar da Atila gibi bir barbarın adını yaşatanlara tahammül gösteriyor” demek isteyerek yardım dilenciliği yapıyor ve şunları ilâve ediyordu:

Yunanlılığın ahlâk ve fazilet üstünlüğünün, acı kuvvetten etkili bir meziyet olduğu, tarih boyunca ispat edilmiştir. Aynı tarihî gerçek Kıbrıs'a da tarihî bir miras olarak kalmaktadır.

Karamanlis'in bahsettiği “Yunanlılık ahlâk ve fazileti” acaba Bizans'ın sefahat, rezalet, cinayet ve fuhuş hayatı mı idi? Yoksa eski Yunan'ın homoseksüellik rezâletini Avrupa'ya miras bırakan felsefesi mi idi?

Onun acı kuvvet dediği askerî kuvvet tarihin her çağında meziyet olmuş ve büyük neticeleri almıştır. Çünkü gerçek fazilet ve ahlâk fedakârlık ve ölümü göze almak felsefesi olan o acı kuvvette belirmiştir.

Atila hakkında makale yazan yazarın Karamanlis'le aynı fikir hizasında olması herhalde kendisine itibar ve şeref verecek bir durum değildir.

Atila'nın türlü imlâ ile yazılması ve doğrusunun bilinmediği hakkındaki satırları ise doğrudur. Çünkü o kelime bir Türk'ün adının Cermenler ağzında aldığı değişik şekildir.

Türkçesinin “Etil” olması kuvvetle muhtemeldir. Topkapı Sarayı'ndaki Oğuzname nüshasında bir “Etil Alp”tan bahsedilmesi Türkçe'de böyle bir ad olduğunu gösterdiğine göre Atila'nın Kunlar arasında “Etil” diye anılmış olması ihtimali vardır.

Fakat adı ne olursa olsun, yalnız bir hakan değil, büyük bir kumandan da olan Atila'nın adını Kıbrıs'a çekmek elbette Türk ordusunun parlak bir buluşudur.

Atila Hattı yarın daha ileriki bölgelere de çizilecektir.

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir, Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmektir. Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir; Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından Koşar adım gitmeli onların arkasından. Kahramanlık; içerek acı ölüm tasından İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık... Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık. Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;

Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmektir.

Bunun için ölüme bir atılış gerekir.
Atıldıktan sonra bir daha dönmektir...

KISA KISA...

■ OZAN RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Atalarımızın tepelerinde bıraktıkları bir tutam saçın omuzlarına kadar uzandığını biliyoruz. Bu husus Vambery tarafından dile getirildiği gibi Çin kaynaklarında da mevcut. Rahmetli Mehmet Eröz Edremit Türkmenlerinden iki yaşlı amcanın bu şekilde resimlerini çeker ve neden saçlarını bu şekilde kestiklerini sorduğunda **“Düşman eline geçerse, başımızı keserken murdar eliyle yüzümüzden tutmadan, saçımızdan tutup, boynumuzu öyle kessin diye bırakırız”** cevabını alır...

Kül-Tegin atamız yazıtında **“öd Tengri yasar kişiöglü kop öligli töremiş”** yani **zamanı Tanrı yapar , kişi oğlu ölmek üzere türemiştir** demektedir.

Şerefli tarihimizin telemelinde atalarımızın gerektiğinde ölmeyi bilen ve yarın ölecekmiş gibi yaşayan kişiler olması yatmaktadır. Şu anki ezik, sünepe devrimizin nedeni ise bu dünyaya fazlaca bağlanmış olmaktan geçtiğine, kişiöğlünün ölmek üzere türediğini unutmamıza bağlıyorum.

Bir sene zarfında yaklaşık 60 kişiyi PKK/KONGRA-GEL eliyle yürütülen kürd terörü neticesi kara toprağa gömdük.

Bir bölümü Irak (amerikan?) topraklarında bulunan Kandil Dağı uzun süredir teröristlerin sığınağı konumunda.

Baş maymun tarafından 21 Mart'taki Nevruz sırasında ilan edilen Türkiye'nin yanı sıra Suriye, Irak ve İran'ı da kapsayan **“Demokratik Konfederalizm'den”** rahatsız olan İran Kandil Dağı'nı Haziran ayının ilk haftasında uçaklar ve topçu ateşi ile bombaladı. Tam bu sırada da ABD'den kürd terörüne karşı destek isteyen görevlilerimize ABDli meslektaşları **“teröristlerin hayatını önemsiyoruz”** yanıtını veriyordu.

Peki senelerdir sınır ötesi operasyon yapan Türkiye neden bu zamana kadar Kandil Dağı'na operasyon yapmamaktadır? Artık oralar resmen ABD toprağı olduğu için mi ? Çekindikleri için mi ?

Atalarımız ölümden öte köy yok demiş... Ölüm korkulacak bir şey değildir. Filozofun dediği gibi biz buradayken o burada değil, o burada olduğunda biz burada olmayacağız.

Atatürk'ün dediği gibi **"Türk Milleti'nin haysiyeti, kendine güveni ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür; böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun evladır.Öyleyse; Ya İstiklal Ya Ölüm!"** diyecek erkek ses çıktığı zaman Türk tarih yazmaya kaldığı yerden devam edecektir.

Kıbrıs'a Lübnan Benzetmesi

[www.cankirac.com adresinden alınmıştır]

Erdoğan Siirtliler Dayanışma Vakfı gecesinde

“Biz mevcut politikaları sürdürmüş olsaydık bugün bizim durumumuz nereye benzerdi biliyor musunuz; aynen Lübnan ile Suriye arasındaki duruma benzerdi. Ve birileri gelir dayatır, 'Kıbrıs'tan çıkın' derdi. Bir yere kadar dayanır, ondan sonra kuzu kuzu çıkardık”

diyerek Kıbrıs'taki Türk askerini Lübnan'da ki Suriye askerine benzetmiştir. **Zaten amaçlanan da adadan Türk askerinin çekilmesine alt yapı hazırlamaktır** ve başından beri tüm ulusal davalarımızda teslimiyetçi politika izleyen hükümetin bu çıkışı bizi hiç şaşırtmamıştır.

Tayyip Erdoğan çok iyi bilmelidir ki;

- 1- Biz Türkler kuzu değil mayası hür Bozkurtlarız ve öyle birileri çık dediğin de kan ile sulanmış topraklardan çıkmaz topraklarımızı ancak ödediğimiz bedel karşılığında terk ederiz
- 2- Türk Ordusu Suriye ordusuna benzemez.

- 3- Türkiye'nin Kıbrıs'ta ki konumu ile Suriye'nin Lübnan'da ki konumu tamamen farklıdır.

Türk ordusu Kıbrıs'ta üç sebepten ötürü bulunmaktadır. Bu üç sebep şöyle sıralanabilir.

- 1- Kıbrıs'ın Türk toprağı olması
- 2- Kıbrıs Türk'ünün güvenliği
- 3- Türkiye'nin güvenliği

Rum yönetiminin sürekli silahlandığı ve daha bir kaç ay önce eski **EOKA**culara madalya verecek kadar **ENOSİS**'e bağlı olduğunu ,96 senesinde Ruslardan alınmak istene **S-300** füzelerini, **Rum Yunan ortak savunma doktrininin** ne manaya geldiğini, Potamyalı Tayyip ve Tüccar Gül'ün pek sevgili müttefiklerinin bu zaman kadar girdikleri hiç bir yerden çıkmadıklarını siz değerli Türkçülere anlatmaya gerek yok .

Türkçüler zaten hala **Rum Milli Muhafız Ordusu** kamplarında askerlerine "**En iyi Türk ölü Türk'tür**", "**Susadık, Türk kanı içeceğiz**" şeklinde yürüyüş kararı saydıran (slogan attıran) urum p**ine verilecek en güzel cevabı pek ala bilmektedir.

Ancak yeni nesillere Kıbrıs Cumhuriyeti'nin nasıl yıkıldığının, Mutlu Barış Harekatının neden gerçekleştirildiğinin iyi anlatılması gerekir.

İşin temelinde kendini Bizans'ın varisi olarak gören özet olarak Yunan'ın Türkleri Anadolu topraklarından sürerek bu topraklarda hüküm sürmek isteği olarak ta nitelendirebileceğimiz Megalo İdea adlı hedefidir.

Yunanistan'ın yayılma stratejisi Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Türkiye'yi kuşatma stratejisi olarak kendini göstermiştir. Bu hedefe yönelik olarak 12 ada, Girit ve Rodos Yunan egemenliğine sokulmuş ve Türkiye'nin Batı cephesi, bir yay gibi Ege Denizi'nden kuşatılmıştır. Türkiye'nin Güney Cephesi Akdeniz'in kuşatılması için bu yayın uzantısı olarak Kıbrıs'ın da Yunan egemenliğine girmesi ve yayın Güneyinin de tamamlanması gerekmektedir.

Böylesine hayati öneme sahip bir dava Türkiye Cumhuriyeti hükümeti Lübnan'da ki Suriye konumuna düşeriz demek değil adada sorun 1974'de değil 1963'te rumların ENOSİS davası gütmesi ile başlamıştır. 1960 anayasasını tanımayan Kıbrıs Cumhuriyetini yıkan ve adada katliamlar yapan Rumlardır. Bunun arkasındaki neden de Yunanistan'ın yayılmacı politikasıdır. Sorun Yunanistan'ın bugünkü bulundukları topraklarda dahi tarihi bir hakkı yokken (Fatih 1453'de Bizans'ı tarihten sildiği çağda şimdiki

Yunanistan sınırları içindeki Yunan nüfusu 60.000 kişiden ibaretti ve bunlar Roma, Latin, Venedik ve Cenevizlilerin kölesi durumunda olan çobanlardı) Türkiye Cumhuriyeti topraklarına göz dikmesidir diyebilmeliydi.

Kıbrıs Türk'ten, Türk Kıbrıs'tan ayrılmayacaktır !

Tanrı Türk'ü Korusun!

NIHAT GENÇ ve BAZ İSTASYONLARI

■ OĞUZ KARAHAAN

oguz@turan.tc

BOZKURT'ta yayımlanan birkaç yazımda kendisinden bahsettiğim pontusçu, ordu düşmanı, kozmopolit, hümanist, mozaikçi, 12 Eylül sentezciliğinden bölücü komünistliğe terfi etmiş ulu insan(!), mümtaz şahsiyet(!), fikir ve düşün adamı(!) Nihat Genç geçtiğimiz günlerde çeşitli yayın organlarının birinci sayfasında yer alan tartışmaların merkezindeydi.

Boğaziçi, Bilgi ve Sabancı Üniversitelerinin desteği ile, Boğaziçi Üniversitesinde yapılması planlanan fakat sağ duyulu kesimlerin gösterdiği ortak tepki üzerine belirsiz bir tarihe ertelenen "Türkler 1 milyon Ermeni kesti" toplantısının aleyhinde makale neşrettiği için, Nihat Genç, ağabeyleri tarafından "faşizan çizgi"ye kaymakla itham edilmiş.

Nihat Genç'in toplantı hakkında Akşam gazetesinde yazdıkları, bizce gayet makul ve de makbul... Gel gelelim, bozuk saatlerin de arada sırada doğru zamanı işaret ettiğinden hareketle, olayı doğru tahlil etmenin gerekliliğine inanıyorum.

Bazı okuyucular kızacaklar şimdi, "adam kırk yılın başı doğru bir şey yazmış, niye saldırıyorsun" diyecekler ya neyse! Ben işimi bilir, işimi yaparım, tek bildiğim budur deyip aylara isimleriyle hitap etmeyi sürdürüyüm.

İki ay önce yazdığım yazının bir yerinde Nihat Genç hakkında şu ifadeleri kullanmıştım: ***"Her ay Gök Türk televizyonunda sohbet programına katılan, İşçi Partisi ile teoride ve pratikte hiçbir ilgisi olmadığı halde nedense Gençlik Cephesi adlı dergide köşe sahibi yapılan, Türk ordusuna karşı duyduğu gizli(!) nefretle tanınan ve bu aralar birileri tarafından ön plana çıkartılan Pontusçu Nihat Genç..."*** Kaşla göz arasında bir de Akşam gazetesinde köşe yazarlığına başlamış ki, sormayın gitsin.

Komünist Nihat Genç'e Allah "yürü ya kulum" demeyeceğine göre, yürüme emri başka bir makamdan gelmiş olmalı... Su akar yatağını bulur zannediyorsunuz ama su yokuşa akmaz. Diyeceksiniz ki, biz onun arkasına motoru taktık tazyikini artırdık elbet yokuşu çıkacak. Ben de; su çamurlu akıyor, boşa masraf ettiniz diyeceğim.

Nihat Genç'in ağabeyleri, onu faşizan çizgiye kaymakla suçlamışlar. 12 yıldır Nihat Genç'in kitaplarını basan İletişim Yayınları'nın ortakları Nihat Genç'in kitaplarını basmama kararı almış. Bilmeyenler bilmediklerinden, bilenler işlerine öyle geldiğinden bu kitap basılmaması noktasına epey takıldılar, İletişim Yayınlarına boykot uygulanması gerektiğinden bahsettiler. Nihat Genç, İletişim Yayınlarından ayrılıp Cadde adlı nevizuhur bir yayınevine transfer olalı neredeyse 6 ay geçti, niye halkın bilmezliğini sömürüyorlar?

Nihat Genç'te samimiyetin "s" si olsa 12 yıl boyunca Orhan Yamuk'la aynı yayınevinde kalır mıydı? Bunu niye sorgulamıyorlar? İşlerine öyle geliyor da ondan. Alevi dergahlarının kapısında beş tane Arapça harf vardır: elif, dal, be, ye, he. Bu harflerden hangi mananın çıktığını gayet iyi bilirler.

Nihat Genç'in kitaplarının İletişim Yayınları tarafından basımının durdurulması ise yayınevinin takdir hakkıdır, bence iyi de olmuştur. Bu adam bugüne kadar ne yazmış diye bakmadan boykot çağrısı yapan muhteremler, o kitaplarda yer alan Türklük aleyhinde ve çirkef kıvamında olan yazılar artık Türk gençliğine dağıtılıp okutulmayacak diye sevinmeliydiler.

Baz istasyonları nasıl ki birbirlerini tanır ve cep telefonlarından veri aktarımını saniyeler içinde gerçekleştirirlerse, başka türden verilerin aktarımını yapan istasyonlar da birbirlerini tanır. Nihat Genç'e destek çıkanların hepsi de istasyondur demeyeceğim, çünkü değiller. Yukarıda da bahsettiğim gibi; bilmeyenler bilmediklerinden, bilenler işlerine öyle geldiğinden Nihat Genç'e destek mesajları göndermiştir.

Nihat Genç meselesine temas eden ilk kişi maalesef sevip saydığımız bir ağabeyimiz oldu. "Türk'ü savunmak suçundan" başlığı ile yazdığı yazıda, Nihat Genç'e "sayın" ve "sevgili meslektaşım" şeklinde hitap etmiş. Ağabeyimiz yaşı itibarıyla her şeye yetişemediğinden Nihat Genç'in azılı bir Türk düşmanı olduğunu eski makalelerinde okumamış, televizyon sohbetlerinde dinlememiş diye tahmin ediyorum.

Mesela, 29 Ekim 2004 tarihinde Sky Türk televizyonunda yayımlanan Ne Var Ne Yok adlı programda Nihat Genç'i **"Türk artık bir ırkı tarif etmiyor. Türk artık şehrin adı. Atatürk'ün yaptığı da bu. Türkiye'de Türk yok. Aleviler, Yörükler 1000-1500 yıl öncesinin toplumları. Milliyetçilik bu toprakların ruhuna terstir. Bizim yapımızda yok böyle bir şey"** derken izlemiş olsaydı eminim o şekilde hitap etmekten kaçınırdı.

Bu tıyneteki birinin Türk'ü savunmasına imkan olmadığını bilecek kadar tecrübe sahibi olan ağabeyimizin amacı "ayrılıkları derinleştirmek"

olabilir diye tahmin ediyorum. Öyle bir mücadele döneminin içinden geçiyoruz ki, düşman kampında oluşan çatlakları genişletmek, stratejik açıdan büyük getirileri olabilecek bir uygulamadır. Ağabey, büyük ihtimalle o yazıyı yazarken bu niyetle yola çıktı. Buna rağmen, Orhan Yamuk'la 12 yıl boyunca aynı yolun yolcusu olmuş birini haddinden fazla övdüğü için de teessüflerimi bildiriyorum. Daha münasip şekilde yapılabilirdi değil mi ağabey?

4 Haziran tarihinde yayımlanan gazetede aynı konuyu ele alan diğer yazar ise Arslan Bulut'tu. Ağabeyi "bilmeyenler" safında kabul etmişim ama yaşı itibarıyla pek çok şeye yetişebilecek bir çağda olan Arslan Bulut'un Nihat Genç'in kındığı cevizlerden habersiz olmasını mümkün görmüyorum. Elbette ki bu, tek başına bir şey ifade etmiyor fakat ... tarihli köşesinde yer verdiği PKK iddialarıyla aynı paraleldeki yorumlar (senkron-asenkron meselesi) önceden sahip olduğum bazı bilgilerle birleşince, insanın aklına başka şeyler de gelmiyor değil.

Varsayalım Arslan Bulut, Nihat Genç'in katıldığı sohbet programlarının hiç birini izlememiş olsun. Yine varsayalım, Nihat Genç'in İletişim Yayınlarından çıkmış kitaplarının hiç birini okumamış olsun. Bir defa daha varsayalım, Nihat Genç'in Leman adlı karikatür dergisinde yazdığı makalelerin hiç birine bakmamış olsun. El insaf ya, kitapçıların en görünür raflarında sunulan Cadde yayınlarından çıkma Amerikan Köpekleri adlı kitabı da mı görmedi? İnşallah ben yanılıyorumdur.

5 Haziran tarihli Akşam gazetesinde Ümit Özdağ'ın konu ile ilgili yazdıkları ise, tencere-kapak düzleminde oldukça öğretici bir yazıydı.

Ümit Özdağ, bahsi geçen yazısında mealen şöyle diyor: **"Nihat'la biz eski arkadaşız, sonra bozuştuk, Nihat benim aleyhimde çok sert yazılar yazmış da olsa delidoludur, heyecanlıdır ona kızmıyorum."**

Oturan Boğa'nın postuna göz koymuş olan Ümit Özdağ, bu yazısından sonra MHP Genel Başkanlığı yarışında bir miktar güç kaybına uğrayacaktır. Nihat Genç Amerikan Köpekleri adlı çirkef kitapta Ümit Özdağ'ın hakkında pek çok şey söylemişti. Ümit Özdağ kızmıyorum

demiş, “Amerikan köpeği” diye tahkir edilmek de Ümit Özdağ’ı kızdırmıyorsa acaba hangi hakaret kızdırır diye de sormadan edemiyorum.

Ümit Özdağ öyle şeyler yazmış ki, yenilir-yutulur cinsten değil. Nihat Genç’in “milli kimlik özüllüsü” olmadığını yazmış, yalan. Nihat Genç’in “Türk’e ait olan her şeyi” sevdiğini yazmış, yalan. Murat Belge gibi kıdemli bir etki ajanı; milli kimlik özüllüsü olmayan, Türk’e ait her şeyi seven birine 12 yıl boyunca telif ödeyip kitaplarını basacak kadar aptal değildir.

Lafı daha fazla dolaştırmanın alemi yok kıymetli okuyucu. Nihat Genç’in görev tanımı 3-4 ay önce (daha fazla değil) değiştirildiği için millici takılıyor. Bu sebeple, hızlı kuvvacı olmak için eski patronlarına, ağabeylerine, Doğu Konferansı adı altında yapılan “yerele inme”, “alt kültürün güzelliklerini ortaya çıkarma” gezilerinde kendisine yoldaşlık eden kim varsa saldırıyor. İyi de yapıyor.

Bırakalım birbirlerini yesinler, bizim canımızı sıkacağına onların canını sıksın. Fakat... Milliyetçi tanınan gazetelerin, milliyetçi tanınan yazarları işi sulandırıp alkışı da aşan şakşakçılığa götürünce durum değişiyor. İletişim yayınlarına boykot, Nihat Genç için elektronik posta ve Belgegeçer yoluyla tebrik kampanyaları düzenlemek çok komik oluyor.

Ümit Özdağ; Bahçeli’nin çiçek bahçesi teorisini yazılarında eleştiriyorsa mozaikçilik hususunda büyük üstad mertebesine ermiş birini, **“Bu coğrafya bütün kapıların, pazarların açık olduğu, halkların hızla girip çıktığı, sirküle olduğu bir yer olsun”** diyen Nihat Genç’i göklere çıkaramaz.

Arslan Bulut; Bahçeli’nin 4 Mayıs tarihli malum nutkunu eleştiriyorsa, Türkiye’deki Türk soyunu reddeden birini, **“Türk artık bir ırkı tarif etmiyor. Türk artık şehrin adı. Biz geniş bir kültürün, imparatorluğun çocuğuyuz”** diyen Nihat Genç’i övemez.

Göklere çıkarıp, överlerse, bizim aklımıza da, “acaba işin arkasında başka iş mi var” sorusu takılır. Bundan da kendileri zararlı çıkar.

Bir kaç gündür Akşam gazetesini takip ediyorum. Gazetenin yayın yönetmeni Serdar Turgut veya başyazarı Engin Ardıç, gazetelerinde köşe yazarlığı yapan Nihat Genç’e destek veren bir yazı yazacaklar mı diye bekliyorum ama henüz görebilmiş değilim. Sizce neden acaba?

Görev tanımı değiştirildi deyip duruyorum ya, illaki merak eden birileri çıkacaktır. Fazla detaya giremeyeceğim çünkü analizlerimi henüz bitirmedim. Şu kadarını söyleyeyim ki; Nihat Genç, Murat Belge’nin kabilesinden Yalçın Küçük’ün kabilesine transfer olmuştur. Kabile dediysem yanlış anlaşılmasın, kabileleri yönetenler adı geçen kişiler değil. Onları da kumanda edenler var. Yalçın Küçük’ün başına kalpak taktırıp (kuvvacı kalpağı değil başkalarının kalpağı) ona millicilik oynatanlar, Nihat Genç’e de aynı görevi vermişlerdir. İsmet Özel’in de aynı planın parçası olduğu yolunda derin şüphelerim var. Olmazsa onu da başka bir yazıda ele alırız.

Hakiki kuvvacılık, Nihat Genç gibilerin ulaşamayacağı bir mertebedir. “Türk” adı her geçtiğinde ciğerinden uç görünmeyenler kuvvacı olamazlar. İmitasyon, taklit, yapmacık kalırlar.

Yazımı, Türk bilgisi Atsız Ata’nın bir sözü ile tamamlamak istiyorum: **“Görülüyor ki, nereden nereye olursa olsun, bu dönenler iyi olmuyorlar.”** Topaç karakterli Nihat’tan fayda umanlara hatırlatayım dedim.

Tanrı Türk’ü Korusun!

Not: Yazının birinci tashihinde fazlaca kan aktığı için, kendi kampımızda çatlaklar oluşturup düşman kuvvetlerce derinleştirilmemesi amacıyla, yazının okuduğunuz bu ikinci tashihini daha sakın bir üşüpla yayımlıyorum.

TANIDIK SALDIRILAR

■ ATILLA İDİL

“Mayıs ayı Kiraz ayı” derlerdi eskiler. Ama günümüzde, kiraz sadece Mayıs ayında yetişmediği gibi; Mayıs ayı da eskisi gibi yazın ve güzelliklerin müjdecisi olamıyor. Maalesef, Mayıs ayı, son dönem Türk tarihine -19 Mayıs 1919 müstesna olmak üzere- hiç de iyi hatıralar bırakmamıştır.

1 Mayıs; malum gürhün İşçi Bayramı’ndan Komünist Bayramı’na taşıdığı ve şimdilerde de Kürd Bayramı yapmaya çabaladıkları, bir taşkınlık ve isyan provası günüdür.

3 Mayıs; bu satırları okuyan hemen herkesin bildiği gibi, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin gayri Türk yöneticileri eliyle, kuruluş felsefesinin yok edilmeye çalışıldığı kampanyanın başlangıcı olmuştur.

3 Mayıs 1944’ün hemen arkasından gelen 19 Mayıs 1944 ise, yine bu satırları okuyanların çok iyi bilmeleri lazım gelen, her ne kadar unutturulmaya çalışılsa da bizlerin unutmadığı ve hiçbir zaman da unutamayacağı bir tarihtir. 19 Mayıs 1944 tarihi, Türkçülüğe karşı düzenlenmeye çalışılan haclı seferinin, devletin en üst kademesinde bulunan bir şahıs tarafından nasıl himaye gördüğünü göstermesi bakımından ibret verici olaylara sahne olmuştur.

Bunların yanına katılabilecek bazı tarihler olmakla birlikte, son günlerde Türkçülere çok acı

veren bir tarihi olay daha yaşanmış ve meşhur(!) 4 Mayıs 2005 basın açıklaması vuku bulmuştur.

O gün yapılan malum basın açıklaması, -bilinçli Türkçüler hariç- milliyetçi kamuoyunda büyük bir şaşkınlığa ve hayal kırıklığına yol açtı. Benzeri, ancak, Türkler için milliyet mevhmunun hiçe sayıldığı, nevzuhur Etnogenes denilen sözde bilim(!)sel araştırmalarla ırki bilinci parçalamaya uğraşan Sovyet döneminde yada Milli(!) Şef(!) İnönü’nün, 19 Mayıs 1944 nutkunda görülen, 4 Mayıs 2005 tarihli bu açıklamanın bir maddesinde deniyor ki:

“Türk milli kimliğinin oluşumunda en önemli unsur; çilesi, sevinci ve gururuyla birlikte yaşamış olan büyük ve onurlu bir tarih ve ortak mukadderat bilincidir.”

Yukarıdaki cümlede bulunan anlam bozukluklarını, edebiyat öğretmenlerine ve Türk dili uzmanlarına bırakacak olursak, kastedilen şey aşağı yukarı şudur :

“Türk Milleti, soy ve ırk bağından (sanki ikisi farklı şeyler!) değil, vatandaşlık bağından meydana gelir(!!!)”

İşte, Türkçülük fikrinden sapanların duvara tosladığını gösterir sonuç!

Be muhteremler(!), eğer sizin dediğiniz gibi Türk Milleti vatandaşlık bağından oluşuyorsa; o zaman

Türkiye Cumhuriyeti 1974'te, Kıbrıs Barış Harekatını niye yaptı? Rumların katlettiği Kıbrıslı soydaşlarımız Türkiye vatandaşı değillerdi ki!

Türklük vatandaşlık bağı ile oluyorsa; Seksenli yıllarda Bulgaristan'da soykırımına uğratılmak istenilen soydaşlarımız için bütün Türk milleti ve Türk devleti niye ayağa kalktı? Gençleriniz Kerkük, Doğu Türkistan gibi Türk yurtlarındaki Türkler için niye gösteri yapıyorlar? Ata yurtlarında ezilen ve hor görülen o ırkdaşlarımız da Türkiye(!) vatandaşı mı?

1970'li yıllarda Esir Türkler Günü adı altında, Sovyet işgali altında inleyen Türk yurtları için yürüyüş düzenleyenler ve 1990'dan, yani daha Sovyetlerin yıkılmasından önceki aylardan bu yana, Ermenilerin ve Rusların Azerbaycan Türklerine karşı yaptıkları katliamları lanetleyenler sizler değil mi idiniz? O zaman Sovyet, arkasından da kendi bağımsız devletlerinin vatandaşları olan bu soydaşlar da mı Türkiye Cumhuriyeti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı idiler? Ya da Kosova'da ve Makedonya'da Arnavut; Dobruca ve Deliorman'da Bulgar; Batı Trakya ve Kıbrıs'ta Rum; Musul-Kerkük ve Bayır-Bucak'ta Arap ve Kürd; Güney Azerbaycan'da Fars; Karabağ'da Ermeni; Doğu Türkistan'da Çin; İtil-Yayık ve Kırım'da Ruslar tarafından soykırımına uğratılmak istenen bu ırkdaşlarımız da mı Türk değiller? Tanrı aşkına, bunları söyleyerek **"Bizim üç kırmızı çizgimiz var. Etnik milliyetçiliğe karşıyız, dini milliyetçiliğe (ne demekse?) karşıyız, bölgesel milliyetçiliğe karşıyız"** diyen R.T.E. ve şürekasıyla aynı çizgide buluştuğunuzu da fark edemiyor musunuz? Yoksa siz de, R.T.E.'nin yaptığı gibi eski gömleğinizi çıkarıp yerine, düşman imalatı yeni bir gömlek mi giydiniz?

Bu açıklamayı yapanların ve onları hararetle destekleyen Türkiyeli medya'nın "Vatandaş milliyetçiliği" çığlıkları ve bu sözü söyleyenlerin akıldanelerinin söyledikleri "Bu ülkeyi bölse Türkçüler böler!!!" zırvaları, bizlere, yakın tarihin karanlıkta bırakılmak istenen bir sayfasını, meşhur Milli(!) Şef(!)'in 19 Mayıs 1944 nutkunu, tekrar hatırlattı.

Tarih: 19 Mayıs 1944

Yer : Ankara Atatürk Stadyumu

Mayıs ayı başından itibaren memlekette estirilen devlet terörü havası ve baskılarla birlikte, Türkiye'de Türkçü bilinen herkes, başta Atsız ve Zeki Velidi Togan olmak üzere ve sırf Türkçü ve Turancı oldukları için, tutuklanmışlardı (İşin en trajikomik tarafı ise, Türk Birliği demek olan Turan'ı istemek gibi, o devrin en büyük suçunu(!) işleyen, dünyaca ünlü Türk tarihi uzmanı Ord. Prof. Dr. Zeki Velidi Togan, 1932'de Ankara'da toplanan I. Türk Tarih Kon-gresi'nde yine aynı kişiler tarafından, Türk Birliği'ni baltalamakla suçlanmıştı(!)). Bu baskı ve terör furçasının hemen akabinde, daha birkaç sene önce toplanan III. Türk Tarih Kongresi'nde **"Milletlerin çok mücadelecı ve çok yırtıcı oldukları bir zamanda yeni Türkiye'nin yüksek, parlak Türkiye'nin istikbaline hükmetmek üzere yetişecek arkadaşlardan büyük hizmetler ve çok yüksek vasıflar beklediğimizi tekrar ederim. Bu vasıflar sizde vardır. Kanınızda vardır. Zira bizim milletimiz milletlerin en büyüğü, en şereflişidir"** diyen, Başbakanlığı döneminde, Gaziantep Halkevi'nde: **"Benim kanaatimce kahramanlık, milletler arasında birinci sırada yer tutmak için ilk şarttır. Kahramanlık, kanın fıtraten haiz olduğu kudretten gelir. Irkımızın kahramanlığına Gaziantep bir numune olmuştur"** diyerek devrin havasından ve tabii ki Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ten korkusundan dolayı **"Kan ve Soy ırkçılığı"** yapan, sözde Milli(!) Şef(!), 19 Mayıs 1944'te, Ankara Atatürk Stadyumunu dolduran binlerce öğrenci ve öğretmene bir konuşma yaptı. İşte bu konuşmadan can alıcı bazı bölümler:

"...müşterek vatanın ülkülerini, Türk çocuklarına eşit adalet ve şefkat hisleriyle vermeye çalışıyoruz. Onları büyük cumhuriyet potasında kaynatıp meydana Türk vatanseveri çıkarmaya uğraşıyoruz."

"Turancılar, Türk milletini bütün komşularıyla onulmaz bir surette derhal düşman yapmak için birebir tilsimi bulmuşlardır. Bu kadar şüursuz ve vicdansız fesatçıların tezvirlerine Türk milletinin mukadderatını kaptırmamak için elbette cumhuriyetin bütün tedbirlerini kullanacağız."

"Dünya olaylarının bugünkü durumunda Türkiye'nin ırkçı ve Turancı olması lazım geldiğini iddia edenler hangi millete faydalı, kimlerin maksadına yararlıdır? Türk milletine"

yalnız bela ve felaket getirecek olan bu fikirleri yürütmek isteyenlerin Türk milletine hiçbir hizmetleri olamayacağı muhakkaktır.”

“Türk vatandaşı yetiştirmek için bütün iyi şartları özünde toplamış olan bu feyizli yolu bırakır da ırkçıların milleti bin bir parçaya ayıracak fesatlı ve nifaklı zehirlerine cemiyeti kaptırır mıyız?”

Nasıl? Sözler çok tanıdık geliyor değil mi? İşte, dün “cumhuriyet potası” diyen “pasaport Türklerinin” bugünkü uzantıları bugün de “vatandaş milliyetçiliği” diyorlar.

Yazımızın baş tarafında değindiğimiz “Etnogenes”, Sovyet döneminde ortaya çıkmış, millet kavramını coğrafi olarak ele alan ve tamamen Uluğ Türkistan’ı parçalamak için uydurulmuş, bilim(!) kılıflı bir Rus sahtekarlığıdır. Türk Dünyası bugün birleşemiyorsa, Türkistan bile 5-6 parça ise, Rusların asimilasyon ve sömürü politikalarının en büyük aracı “Etnogenes” dedikleri ve “coğrafi milliyetçilik = vatandaş milliyetçiliği” demek olan bu sözde bilim dalıdır. Bu coğrafi milliyetçilik yoluyla, 15 senedir bağımsız olan Türk cumhuriyetlerinin iletişim dili, bugün dahi, Rusça’dır.

Millî Şefin Tarihî Nutku
Dünkü nutuk, millî rejimimizin millet adına yapılmış ateşli ve harikulâde bir müdafaası oldu
Türk vicdanının gür sesi
Millî Şefimiz söylediği nutukta: “Vatanımızı ırkçı ve turancıların fesadlarına karşı da kudretle müdafa edeceğiz,, dedi

Türk milletinin sesi
İsmi bey yâ önce 19 mayıs günü ve dağınlarım, dünkü büyük nutukta kendi insanları, en canlı bir ifadesini buldular, o en henüz dünyaya gelmemiş olanlar, aynı nutukta, hayalleri boyuna süzgeçten geçtikçe, büyük kaymakların en en kavuşmuş edildiler.

Yüksek başından, sonuna kadar o-
ttan sonra ben göyle düşünüyorum:
ırkçıların en büyük talibi,
bey yâ önce Samunda Mustafa
di “Anadoluphilosof” olmuştur, o-
nu yetiştirmiş Atatürk çocukları,
bey yâ sonra, İsmet İnönü’nün
şerhleri altında hayata haavla-
n dünkü büyüklerden daha az ta-
sallıdır. Ve tavla boyuna müdafa-
ettiler. Dün, gelen milletimiz
aram. Dünya yavattığımız en fer-
te, anıma rasiyan sen çeyrek an-
cı, bu iki baş, birikiri ardına bu-
nen talihine mi, yoksa yaradılış-
mızın mı insancağını kestire-
nim.

İstanbul gençleri kitab eden Millî
dünkü okullarında, yarınımıza karpı
üçünle sarımsak insanın masdî -
et en canlı ifadesini toplu olarak
nada buldık.

Millî Hedefi yitirmiş olan yeni yetişen
e sızında harcadığı emekler ve
okulların vermekle aldığı ve daha
önceki nesillerdir. Anıların için
adım adım sürüklediği felâket-
kurtulmak için bu millet yıllarca
iki kardeş hepbeşme akışını e-
di. Gerekçesiz gerekçen her ya-
kışır, paşaman gerekçen her gerekç
gibi, o da gençliği emanet edile-
mülek de e emaneti korumak ve

“Millî politikamız memleket dışında sergüzeşt aramak zihniyetinden uzaktır,,
İnsaf edin, Türk vatandaşı yetiştirmek için bütün iyi şartları üzerinde toplamış olan feyizli yolu bırakır da ırkçıların milleti parçalayacak nifaklı zehirlerine cemiyeti kaptırır mıyız? »

Ankara 19 (a.a.) — Millî Şef İnönü bugün 19 Mayıs Gençlik ve Spor bayramı münasebetiyle gençliğe hitaben aşağıdaki nutku irad buyurmuşlardır.
— Azla Türk gençleri! Bugün Gençlik bayramını kutluyoruz. Sevinçler içindeyiz. Sizin bayramınızı düşün-
mek bizi en büyük mutluluk kaynağıdır. Bu-
yüklerinizin siz neşeli ve sevinçli görünmekten ne kadar
derin nevk duyduklarını bir gün sizin de daha genç arka-
daşlarınızda görürken hatırlamanızı isterim. Sizler, bi-
— Ankara sahife 2 sütun 4 te —

19 mayıs yurdda heyecanla kutlandı
Ankara ve İstanbuldaki törenler en coşkun tezahürlere vesile verdi

Ankara'da Millî Şef, Atatürk'ün muvakkat kabrini ziyaret etti
19 Mayıs Stadından gençliğe bir hitabede bulundu, gençle-
kendisine sınırlardan gelen topraklarla bayrağı takdim ettiler

“Harb tahmin edildiğinden çabuk bitecek,,

Bu coğrafya milliyetçiliği ve uydurulan sahte tarihler yoluyla, bu kan kardeşlerinin hepsi birbirine —en azından- mesafelidir.

Hiç üzerlerine vazife olmadığı halde, millet ve milliyetçiliği yeniden yorumlamaya kalkanlara soruyorum: Amacınız ne? Rusların Doğu Türklerine yaptığını ABD-İsrail ve A.B.’nin,

kısacası düşmanın, desteği ile Batı Türklerine yapmak mı?

Batı Türklerini Türkmen, Azeri, Afşar, Türk, Yörük, Manav, Tatar diyerek, yada Bursalı, Ankaralı, Bakûlü, Trabzonlu, Kerküklü, Aydınli, Gümülçineli, Lefkoşeli diye adlandırarak parçalamak mı? Bölünen bu parçaları, kendi aralarında İngilizce –hatta belki de uzay dili Kürdçe – ile anlaşır hale getirmek mi? İstanbul Beykoz'daki Yuşa Tepesinden başladığı iddia edilen "Arz-ı Mev'ud"a hazırlık yapmak mı? Yoksa, Amerikanın meşhur B.O.P. uyarınca Türk ülkesini, başında bir halifenin(!) bulunacağı, şehir devletçiklerine bölünmüş, "ılımlı İslam" federasyonunun yıldızı haline getirecek, yine

İsrail kökenli şeytani planlara zemin hazırlamak mı? Hangisi?

"Bu ülkeyi bölerse Türkçüler böler!" diyen, kafalarında beyin yerine bağırsak taşıyıp ağızlarını açtıklarında ortalığa saçılan kötü kokuları konuşma zannedenleri kendilerine kılavuz yapanlar, elbette ki tarihte ve Türk ırkının vicdanında layık oldukları yerlerini alacaklardır. Ama tarih gayet tarafsız ve yüce gönüllüdür. Tarih sadece kahramanları değil, hainleri de yazar! Zemzem kuyusuna pisleyip nesiller boyunca lanetle anılan Arap gibi hatırlanmak istiyorsanız, geçmişten bu güne kadar yaptıklarınızı devam ettirmeniz kâfidir! Tanrı Türk'ü Korusun!

DEMOKRASİ TUZAĞI ve ENTEL TERÖRÜ

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Sömürgecilerin, vesayet altında tuttıkları halkları aldatmak için kullandığı sözcüklerden en etkin ve dolayısıyla da en tehlikeli olanlarından biri hiç şüphesiz "demokrasi" dir. Diğerleri de "insan hakları", "özgürlükler", "küreselleşme" vb. olsa gerek.

Sözlük anlamı; halkın egemenliğine dayanan yönetim biçimi olan demokrasinin, günümüz itibarıyla işlevi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, sömürülenleri kandırmaktır. Peki insanlar, demokrasi vasıtasıyla nasıl kandırılır?..İsterseniz bunu Türkiye'den ve "demokrasi cenneti" ABD'den olmak üzere iki örnekle açıklayalım:

Bizim ülkemizde, ABD veya AB çıkarlarına hizmet etmeyen, hatta sadece bir konuda bile bunların çıkarlarına ters düşen bir icraatta bulunan hükümetler, kendi içinden karıştırılır, ekonomik krizler patlatılır ve bunun sonucunda da erken seçim söylentileri, basın,medya,"sivil" toplum kuruluşları,sendikalar vs. vasıtasıyla dört bir yanı sarar...Ve işte, ülke seçim atmosferine sokulmuştur artık!..

"Seçim", "halkın özgür iradesi" gibi lafları duydukça, millet de bir havalara girip, yeni yöneticilerini "seçmek" için sandık başına koşar. Herkesde bir telaş!.. Birşey yaptığınızı sanırsınız.Çünkü siz, artık bir "seçmen"sinizdir. Oysa gülünecek, hatta acınacak haldesinizdir. Çünkü sizin, "verdiğim oyla iktidara getirdim" sandıklarınız, sizden çok önce "dünyanın efendileri" tarafından seçilmiştir bile...Onlar, kendilerine en iyi hizmet edecek kuklayı belirlemiş; onlara, "emirlerinden çıkmayacaklarına dair" yemin ettirmiş ve ondan sonra da "yürü ya kulum" diyerek, bu kuklayı size "adam" diye yutturmuştur.Artık bu kuklalar, basında ve madyada ve diğer propaganda kanallarında "Türkiye'nin kurtarıcısı", "Halkın tek umudu", "Aranan lider" gibi pöhpöhemelerle milletin beynine işlenirler.İşte böyle geçer bir seçim mevsimi...Ondan sonra siz de, küresel sermayenin kontrolündeki basın ve medya tarafından beyninize işlenen ve yine "küresel efendiler"in emrindeki zat-ı muhteremi, yani "kurtarıcınızı" seçmek için, seçim günü sandık başına gidersiniz.En sonunda da "özgür"

iradenizle oyunuzu vererek vatandaşlık görevinizi yerine getirmenin huzuru ve gururuyla evinize veya işinize dönersiniz. Siz işinizin başına, birileri de sizin "işinizi bitirmenin" başına!..

Türkiye'de böyle de, Avrupa ülkelerinde veya ABD'de durum farklı mı sanki...Oralarda da aynı. Mesela, ABD'de başkanlık seçiminde demokratlardan ve cumhuriyetçilerden olmak üzere iki aday vardır. Bu iki adayın seçim kampanyalarını falan görünce "sahiden de rakipler" sanırsınız. Çünkü yaratılmak istenen izlenim budur. Oysa iki aday da aynı "merkez" tarafından görevlendirilmiştir. Hangisi seçilirse seçilsin, o merkeze hizmet eder. Yani "Siyon Protokolleri"nde dendiği gibi, "İsimler semboldür, herkes bize hizmet eder". Sahiden de öyledir. Farklı olan sadece isimlerdir aslında. Aptal Amerikalılar da, "başkanımızı seçtik" sanırlar. Halbuki, iki "seçilmiş" arasından birini tercih etmekten başka bir şey yapmamışlardır!. Perde arkasındakiler de, arada bir perdeyi aralayıp, bu zavallıların haline pis pis gülerler.

İşte size demokrasi!.. İki örnekle açıkladık aslında.Öyle ise, küresel sermayenin emrindeki basın ve televizyon kanallarının insanlar üzerinde bu denli etkiye sahip olduğu bir zamanda, "özgür irade"den nasıl söz edilebilir?..

İsterseniz bir de şimdi demokrasinin tarifini yapalım; Demokrasi, "dünyanın efendileri" tarafından seçilenlerin ve bu efendilerin, kendi çıkarları doğrultusunda almış oldukları kararların, sömürülenlere kabul ettirilmesi için kullanılan bir "ambalaj"dır. Bu, öyle göz alıcı ve rengarenk bir ambalajdır ki, her önünüze konduğunda, içinde ne olduğuna bakmadan alırsınız.

Bugün, demokrasi çığırta kanları(ben

bunlara "demokrasi misyonerleri" de diyorum) sayesinde herkesin her istediğini söyleyebildiği ve uyum yasalarıyla devlete meydan okumanın adeta serbest olduğu bir ortamdayız. Önünüze yıkıcı-bölücü ne gelse, "demokrasi" paketine sarılı olarak geliyor. Bu yüzden, bazılarının terör örgütünün önünü açmak ve Türkiye'nin üniter yapısını bozmak için ısrarla kullandığı "demokratik cumhuriyet" kavramını da iyi değerlendirmek ve kavramın altında neler yattığını görebilmek gerekir. Aslında teröristbaşı da bu kavrama sığınmaktadır. Buradaki demokratik cumhuriyet, merkezin devre dışı bırakıldığı ve mahalli birimlerin devletleştirildiği bir sözde cumhuriyettir.

Şimdi de gelelim, ülkelerin nasıl "demokratik"leştirildiğine...

2.Dünya Savaşı sonrası yıllar, "doğrudan sömürgeciliğin" tasfiye edildiği yıllar oldu. Aslında söz konusu olan, sömürgeciliğin tasfiyesinden çok, doğrudan sömürgecilikten yeni sömürgeciliğe geçişti. Yeni sömürgeciliğin en önemli özelliği şuydu ki; eskiden batılıların zorla yaptırmak istedikleri şeyler, yeni durumda "gönüllü" olarak yapılmak isteniyordu. Çünkü bunlar, "demokrasi ambalajı"na sarılarak sunuluyordu.

2.Dünya Savaşı sonrasında batılı devletler, doğrudan sömürgeciliği sürdürüp-sürdürmemeyi bir fayda/maliyet sorunu olarak gördüklerinde, doğrudan sömürgeciliği tasfiye etmeyi gerektiren bir dizi sebep vardı... Bir kere; her şeyleriyle kendilerine bağlı, batı kavramlarıyla düşünen, sorunlara batılıların gözüyle bakan, ayakları kendi ülkelerine bassa da beyinleri sömürgeciler tarafından esir alınmış, kendi gerçekliklerine bütünüyle yabancılaşmış bir "aydın", "sanatçı", "yazar", "iş adamı" vb. grubu ortaya çıkmıştı. Bu "seçkinler sınıfı" için

sadece bir ideolojik yanılsama söz konusu değildi. Doğrudan maddi çıkar ilişkileri de söz konusuydu. Dolayısıyla batılı devletler, sömürgelerden çekilseler bile, "kendi adamları" nöbeti devralacaktı. Böylece, hantal ve masraflı bir sömürge bürokrasisi olamadan, yabancı düşmanlığını da üzerine çekmeden, üstelik daha verimli, daha etkin ve daha az sorunlu bir "dolaylı sömürü" sürdürmek mümkün olabilirdi. Ne de olsa, "üçüncü dünya"nın batıcı "seçkin"lerinin çıkarlarıyla, batının talepleri çakışıyordu.

2.Dünya Savaşı sonrası yıllarda Türkiye, Batının (ABD ve AB) hakimiyeti altına giriyordu...

Mustafa Yıldırım'ın da belirttiği gibi;

"Amerika'dan işleme konulan 'demokrasi projesi' operasyonunun dibindeki düşünce şudur: 'Başka ülkelerin iç işlerine, siyasal ortamına ABD'nin resmi organlarınca, örneğin CIA ile doğrudan karışılması sakıncalıdır... Bu gibi politik amaçlı operasyonlarda CIA bağlantısı, işleri zorlaştırmaktadır'...O yüzden, tüm dünyada yürütülecek operasyonun finansmanı için, 'özel' kuruluşların devreye sokulması planlandı... Artık ortalıkta görünenler, CIA elemanları ya da devletin memurları değil; Ford Vakfı, Carnegie Vakfı ve Rockefeller Vakfı gibi, çok uluslu şirket(ÇUŞ) örgütleriydi...'İnsan hakları' ve 'din hürriyeti' bekçiliğine evrilen bu operasyon ile ABD'nin uygun göreceği türden 'demokrasiler' kurulmalıydı." [1]

"Proje yaratıcısı büyük ülke(sömürgeci), dış alım ve dış satımını en katı kurallarla yönetip, kendi ekonomisini koruyucu önlemleri çekincesiz uygularken;

projenin uygulanacağı ülkelerin, merkezi denetim ve yönlendirme kurumları yok edilmeliydi. Böylece işin arkası kendiliğinden gelecek ve etnik kışkırtmaya elverişli bölgeler, 'projeciler'in ve onları yönlendiren yatırımcıların, para piyasası oyuncularının iktisadi egemenliğine açılacaktır." [2]

Öyle ise demokrasi projesi; ulus-devleti ve ulusal egemenliği ortadan kaldırmak amacıyla, çeşitli ülkelerde istihbarat toplama, yönlendirme, propaganda, dezenformasyon gibi faaliyetlerin birbirine bağlı sözde "sivil" toplum kuruluşları eliyle yürütüldüğü ve ABD, AB gibi emperyalistlerin ve küresel kraliyetçi büyük sermaye sahiplerinin çıkarlarına hizmet eden, dünyayı saran bir ağ oluşturma projesidir.

"Demokrasi" ambalajının içinde neler varmış meğerse...Şimdi de biraz şu "aydın" yaftalı "demokrasi" misyonerlerine, yani "entel teröristler"e değinelim...

Ümit Özdağ'ın da belirttiği gibi;

"Batının küstah liberal emperyalizminin, ülkeleri kontrol altına almadan önce, bu ülkeler içinde sömürgeleştirilmiş beyinler yarattığı görülüyor". Çünkü günümüzdeki küresel emperyalist sistemin yakıtı, "kendi milletine ve değerlerine yabancılaşmış insan"dır. Yabancılar için fikir ya da proje üretmek, sipariş üzerine düşünmek, Batıdan "aferin" almak için davranmak, yabancılaşmış bir "kişiliksiz kişi"nin ya da kurumun tipik davranışlarıdır. İşte ben, bu gibilere **"entel terörist"** diyorum... Ve emin olun ki; basındaki, medyadaki, üniversitelerdeki, "sivil" toplum örgütlerindeki ve sanat dünyasındaki bu teröristler, dağdaki teröristten çok daha tehlikelidirler.

Türkiye'de ermeni "soykırım"ından,

azınlık haklarından veya dinsel özgürlüklerden söz edenler, bunu gerçeğin savunucusu olduklarından değil, Türklüğe ve Türkiye Cumhuriyeti'ne düşman olduklarından yapmaktadırlar. İşin garip tarafı şu ki; Türkiye, "özgürlükler" ve "demokrasi" adına devleti yıkmaya çalışanların, devleti savunmaya çalışanlardan daha özgür ve destekli olduğu yegane ülkedir. "Demokrasi cenneti" ABD ve AB ülkeleri bile, kamu güvenliği gerekçesiyle, işbirlikçi hainlere ve bölücülere sınırsız özgürlük tanımazlar.

Şimdi sorarım size: Hangi nedenle ve daha ne kadar, işbirlikçi politikacılar-bürokratlara, satılmış gazetecilere, sözde aydınlara ve sanatçılara, şeriatçı ve bölücü medya kuruluşlarına, kökü dışarıda derneklere ve vakıflara, tarikatlara-cemaatlara, hocaefendilere, İstanbul'u Konstantinapol yapmaya çalışan papaza, misyonerlere, masonlara, Kürtçülere, Rumculara, Ermenicilere, Hrant'a, Etyen'e, Pamukyan'a, Çandar'a, Altangillere, Birand'a, Akçam'a, Berktaş'a, casus diplomatlara ve ikiye yüzü sahtekar insan hakları sömürücülerine, "demokrasi" adına tahammül etmek zorundayız?..

TÜRKLERİN TÜRKÜSÜ

Son olarak, "entel teröristler"le ilgili, Özcan Yeniçeri'nin bir tespitini aktarmak istiyorum:

"Türklük düşmanı gürhta yer alanların ortak özelliği; yetenek, donanım ve soy bakımından kendilerini özörlü hissetmeleridir.

Dilek yolunda ölmek Türklere olmaz tasa,
Türk'e boyun eğdirir yalnız türeyle yasa;
Yedi ordu birleşip karşımızda parlasa,
Onu kanla söndürüp parçalarız, yeneriz.

Biz Turfan'ı yarattık uyku uyurken batı,
Nuh doğmadan kişnedi ordularımızın atı.

Yetenek ve donanım özörlüler, arzu ettikleri ile içinde bulundukları hal arasındaki farkı, küstahlık yaparak kapatmaya çalışırlar. Bu tür tavır takınanlar, olmak istedikleri yere ulaşamama-nın nedeni olarak içinde yaşadıkları toplumu görürler. Adam olamamanın ya da adam yerine konulmamanın hırsı ile topluma saldırırlar. Toplumu aşağılayarak kendilerini yücelteceklerini sanırlar... Millet tarihine, diline, inançlarına ve kutsallarına saldırarak varlıklarını duyurmaya çalışırlar. Kimi zaman sanal bir "ermenî soykırımı" tezini destekleyerek, kimi zaman "Türkiye'de Türk genlilerin az olduğu" şeklinde psikolojik operasyonlar yaparak kendilerinden söz ettirirler... Onlar, demokrasiyi küstahlık özgürlüğü, insan haklarını da küstahlık yapma hakkı olarak ele alıp sonuna kadar istismar ederler."

Ne diyelim?.. Bu gibilere lanet!

Tanrı Türk'ü Korusun

[1-2]: Mustafa Yıldırım, "Project Democracy"-Sivil Örümeğin Ağında, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, 3.Basım, 2004.

Sorsan şöyle diyecek gök denilen şu çatı:
Türk gücü bir yıldırım, Türk bilgisi bir deniz.

Delinse yer, çökse gök yansa kül olsa dört yan,
Yüce dileğe doğru yine yürürüz yayan.
Yıldırımdan tipiden kasırgadan yılmayan,
Ölümlerle eğlenen tunç yürekli Türkleriz....

MAALESEF TÜRKLER!

■ NEJDET SANÇAR

İki tip Türk vardır:

Birinci tip milli şuuru olan Türk'tür. Bu tip, bu soydan gelmeyi övünülecek bir talih eseri sayar. Büyük bir milletin çocuğu olduğunu, muhteşem bir tarihi bulunduğunu kavramıştır. Soyunun vasıflarını taşır, geleneklerine bağlıdır. Kozmopolitlikten iğrenir, züppeliği sevmez. Türklüğü küçümseyenleri hor görür. Milli ruhun halesiyle nurlanmış olan bu Türk, asıl Türk'tür.

İkinci tip, milli şuuru olmayan Türk'tür. Bu tip Türk, bu soydan gelmenin bir övünç olduğunun farkında değildir. Büyük bir milletin ve muhteşem bir tarihin çocuğu olarak yaşadığından habersizdir. Soyunun vasıflarını kaybetmiştir, geleneklerini unutmuştur. Gönlünün kapıları kozmopolitliğe açıktır. Züppelikle başı hoştur. Türklüğü küçümseyenler bile onun için kötü kişiler değildirler. Milli ruhun ışıklarından mahrum kalmış olan bu Türk, yarım Türktür.

Bu iki tip, bugün Türk dünyasında birlikte yaşamaktadırlar. Eğer bunları birbirinden ayırıcı birer kelime ile adlandırmak gerekirse, birincisine sadece Türk demeye karşı, ikincisine "Maalesef Türk" demek de yakışsız kaçmaz.

"Maalesef Türk" acımaya değer bir varlıktır, bir zavallıdır. Bu zavallılık onun her tarafından adeta akar. Hareketlerinde, sözlerinde, düşüncesinde, giyinişinde, evinde daima kendisiyle birlikte bulacağımız bu acınacak haldir. Fakat o, bunun farkında bile değildir. Aksine, benliğine yapışmış olan bu manevi yaftayı dört bir yandan destekleyen sapıklıkların, o birer marifet olduğu kanaatindedir.

"Maalesef Türk"e göre milletin büyüklüklerini ileri sürmek, onlarla övünmeye kalkma lüzumsuzdur, boştur. Fakat onu, çok kere başka milletlerin meziyetlerine hayran ve onları överken bulabilirsiniz. "Maalesef Türk" için kandil akşamları kandil simidi almak veya bir ölünün ruhu için sebil dağıtmak geri bir zihniyetin eseridir. Ama, Noel gecesinde evine uğrarsanız

odasında sizi süslü çam ağaçlarıyla birlikte karşılar. "Maalesef Türk" davul ve zurnayla düğün eğlencesi yapan bir köy görürse acınmaktan kendini alamaz. Çünkü onun ruhunu coşturan ancak cazbant'ın zenci şamatasıdır. Bayramda misafire akide şekeri tutmak, "Maalesef Türk"e göre gülünç bir şeydir. Onun kafasınca bugün ki hayatın icabı, likör tepsisidir. "Maalesef Türk" yaşlıların ellerini öpüp alınlarına koyanları görürse onlara bıyık altından güler. Lakin, onu kendinden yaşça küçük kadınların elini soğuk bir kibarlıkla öperken görmek imkansız değildir. "Maalesef Türk" için batı Anadolu'nun zeybeği, doğu Anadolu'nun halayı, barı belki güzel, fakat modası geçmiş oyunlardır. O, asri insanı ancak ilahi valsın büyüleyebileceği düşüncesindedir. "Maalesef Türk"e sorarsanız şalvar ve cepken ne kadar göz tırmalayıcı şeylerdir. Elbise, onun sırtındaki ceket gibi modaya uymak için maskaralaşmış şekilde olmalıdır. Bir Türk köylüsün pala bıyığı "Maalesef Türk"e pek bayağı gelir. Bıyık, onun ki gibi, yani sinema perdesinin taklidi olacaktır. İşte "Maalesef Türk" böyle bir maalesef Türk'tür. Onun marifetleri saymakla bitmez. Ona marifetlerinin manasızlığını anlatmak, beğenmediği şeylerin kutsallığını duyurmak pek güçtür; adeta mümkün değildir. O, bunları bilmemekle, onlara karşı ilgisizlikle mağrurdur. "Maalesef Türk"ü bu seviyeden yukarıya çıkarabilmek için ne yapsanız faydasızdır. O "maalesef Türk" kalmaya mahkumdur. "Maalesef Türk", bu cemiyetin meyvesiz bir ağacıdır. Onu at kestanesi ağacına benzetmek uygun olur. Belki dallarını odun olarak kullanan, yapraklarının gölgesinde dinlenen bir iki kişi bulunabilir. Fakat meyvelerinden bu cemiyete fayda yoktur.

Türk adına layık olmak o kadar kolay bir iş değildir. Türk doğan, Türkçe konuşan her insan Türk adına layık olamaz. Türk adına layık olmak için Türklüğünü duymak, milli şuura sahip olmak, Türk karakteri taşımak gibi bir çok meziyetler lazımdır. "Maalesef Türkler" işte bunlardan mahrum kimselerdir. Ve onlar bunun için

zavallıdırlar.Onlara acımak lazımdır. Acıyanlarımız da vardır. Fakat işin asıl acınacak

tarafı, bu “maalesef Türkler” in maalesef birer Türk oluşlarıdır.ORKUN Sayı:5 / 3 KASIM 1950

“KÜÇÜK DEV ADAM” HALİL MUTLU’YA DESTEK

■ SEMRA KANAT

kanatsemra@yahoo.com

Hâlen Sakarya Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu öğrencisi olan Halil Mutlu, 14 Temmuz 1973 yılında Bulgaristan’ın Kırcaali kentinde doğdu. Haltere, çalıştırıcısı İbrahim Elmalı’nın desteği ile 10 yaşında başladı.

Türklüğünden dolayı gördüğü baskılar yüzünden, spora

iki yıl ara vermek zorunda kaldı. Ardından 1989 yılının Aralık ayında Türkiye’ye iltica etti.

İlk şampiyonluğunu, 19 yaşında, İngiltere’de düzenlenen Gençler Avrupa Şampiyonasında koparma, silkme ve toplamda altın madalya kazanarak yaşadı. Bugüne kadar bir kez gençler, 7 kez de büyüklerde Avrupa şampiyonu; bir kez gençler ve 3 kez de büyüklerde dünya şampiyonu olurken, 2 de Olimpiyat şampiyonluğuna imza attı. Üst üste kırdığı rekorlar nedeniyle kendisine “Küçük dev adam” lâkabı takıldı.

* * *

Bulgaristan Türkünün yüz akı, halterimizin göz bebeği, Türkiye’mizin gururu sevgili Halil Mutlu, Elektronik posta adresin bana yeni ulaştığı için bu satırları biraz gecikmeli yazıyorum. Bu arada, iftiraya uğradığın konuda güzel gelişmelerin olduğunu öğrendim; dilerim doğrudur. Ayrıca yurt çapında destek mektupları almaya devam ediyor imişsin; hassasiyetlerinden dolayı vatandaşlarımıza teşekkür ederim.

Sevgili Halil’im, senin, cümle âlemin tanık olduğu başarılarını çekemeyenler, kara çalma ile yıldırma yöntemlerine başvurarak -tıpkı mazide sevgili Naim’e yaptıkları gibi- öküzin altında buzağı aramaya kalkışıyorlar! Suçsuz olup tertemiz bir geçmişin olduğunu bildikleri hâlde, seni sahipsiz zannedip, saldırıyorlar!

Bu menfur saldırıların amacı, senin o kısacık ömründe sığdırdığın hayal bile edemedikleri büyük başarıları, imza attığın tüm rekorlara, içlerine sindiremedikleri sürekli yükselen başarı

grafığına, mükemmel performansına, kendilerinin ulaşamayacaklarının farkında oldukları muhteşem kariyerine gölge atıp seni ürkütmek, pes ettirmek ve pırl pırl meslek hayatından soğutarak, geleceğini karartmaktır!

Oysa ikinci “Cep Herkül”ümüz olan sen, yıllardır katıldığın her halter şampiyonasında yüreklerimizin kabarıp gönüllerimizin okşanmasına vesile ve de bizzat neden oldun! Seni ekranda her izleyişimizde bize mutluluk hissettirip gözlerimizi doldurdun! Bayrağımızın göndere çekilip İstiklâl Marşımızın çalındığı her ödül töreninde, bizlere Türklük onurunu yaşattın!... Tüm bunlardan dolayıdır ki, son olarak Sofya’da da yine altınlara oynayıp dünyaları kaldırdın! Ancak Türkiye adına tüm madalyaları kazanmakla, Bulgar seyircisini çıldırttın ve sözlü tacizine uğradın.

Buna rağmen sen, Türk düşmanlığı ile beslenip, “Sen Bulgarsın!” diye haykıran barbarlara gösterilebilecek en medenî tepkiyi gösterdin: Büyük bir sükûnetle, konuşmaksızın, salt işaret parmağını “Hayır!” anlamında salladın ve formandaki o güzelim Ay Yıldızı defalarca öptün!... Bu örnek hareketinle, Atatürk’ün deyişi ile, dünyaya bedel Türkün başarısını ve yükselmesinin hududu olmadığını kanıtladın ve her zamanki gibi kalplerimizde bir kez daha taht kurdun!

Lâkin âdeta Bulgarların Türkiye şubesi niteliğindeki bazı dışarıdan besili gafil çevreler, senin “dev”liğine tahammül edemeyip, doping suçlamalarında bulundular. Maksat: “Çamur at, izi kalsın”!...Yamyamlar, bu girişimlerinin sonuçsuz kalıp seni üzmemekten öte gidemeyeceklerini bilmiyorlar; tıpkı milyonların yanında olup, seni kendilerine yedirtmeyeceklerini bilmedikleri gibi! Yeter ki, sen haklı olmanın bilinci ile yılma ve bizleri de güneş gibi parlayan o güzel gülücüklerinden mahrum bırakma! Çünkü bizler seni seviyor ve yalnız olmadığını bilmeni istiyoruz!

Gül yüzlü Halil’im, sen oldun olası yüzümüzü onlarca kez güldürüp bizleri çok mutlu ettin; dilerim Allah da senin yüzünü güldürüp, seni soyadına yaraşır şekilde ömür boyu mutlu kılar!

Başarılarının devamını dileyerek, seni o pak alından öpüyor, bağırma basıyorum. **Not: Millî**

haltercimiz Halil Mutlu'ya destek için: mutlu_halil@hotmail.com

ERMENİ DİASPORASININ “TÜRKİYELİ” TEMSİLCİLERİ

■ GÖKTÜRK PUSAT

Mayıs ayının içerisinde hemen hemen hepimizin duyduğu ve hayretler içerisinde kaldığı bir haber vardı gazetelerde. Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük ve en önemli üniversiteleri arasında yer alan Boğaziçi üniversitesinde yapılacak bir konferansın haberi idi bu. Konferansın adı “Çöküş döneminde Osmanlı Ermenileri, bilimsel sorumluluk ve demokrasi sorunları!”.

Konferansa katılanların isimlerine baktığımızda aslında çok ta şaşırmayacağımız isimler karşımıza çıkıyor. Yaşayan en büyük Türkiyeli Ermeni Halil Berktaş, Ermeni diasporasının ateşli savunucusu Selim Deringil, kökeni ırkı hakkında hiçbir bilgi bulamadığım ancak damarlarında Ermeni kanı dolaşması muhtemel Murat Belge. Ermeni olduğunu hepimizin bildiği, Fetullah' ın gazetesi Zamanda, yüce Türk ırkına her gün atıp tutan Ethen Mahçupyan ve Ermeniler' in Türkiye' de yayınlanan gazetesi Agos'un genel yayın yönetmeni Hrant Dink.

Konferans içerisinde yer alan “ Basın özgürlüğü ve Ermeni sorunu” başlıklı oturuma katılacaklara bir bakalım. Radikal gazetesi genel yayın yönetmeni demokrasi ve insan hakları sevdalısı Abaza İsmet Berkan, dünkü dinci-sosyalist(!) bugün değiştiğinden dem vuran Nişantaşı kahvelerinde oturan ve bunu büyük bir mutlulukla gazetesindeki köşesinde her gün dile getiren Ahmet Hakan, Arnavut dönmesi Fehmi Kuru, Selanikli Daniel Oral Çalışlar ve numaralı cumhuriyetçi Kürşat Bumin.

Ülkede AB rüzgarlarının estiği, aslında AB'nin yönettiği kukla AKP iktidarında, Türk ırkını hançerlemek için güdümlü olarak hazırlanan, peşin hükümlü konferans...

Bilimsellikten bahsedilen konferansta daha önce gizli gizli konuşulan ancak, AB' den alınan cesaretle açıkça söylenen peşin hükümlü, nesnellikten uzak dünceler bilimsel bir sonuç olarak ortaya konulup, AB'cilere servis yapılacaktır.

Sağduyu sahibi, sayısı oldukça az olan vatansever Türkçü insanların çabaları ve tepkileri sonucu devlet üniversitesinin alet olacağı skandal önlendi. En azından şimdilik ertelendi.

Dünya üzerinde düşmanlarıyla ve içindeki hainlerle bu kadar mücadele eden başka bir Devlet var mıdır? Dışarıda dost görünen müttefiklerle mücadele ver, içeride silahlı bölücü-kürtçülerle çarpış, bunlar yetmez gibi aydın geçinen üç-beş entel hainin bilimsel gerçekler diyerek millete dayatmaya çalıştığı saçmalıklarla uğraş.

Murat Belge'ye değinelim biraz. Aslında kendisi İngiliz filologudur. Osmanlıca bilmemektedir. Hayatında hiçbir arşiv çalışması yapmamış, gerçek anlamda bilimsel sayılabilecek bir eseri yoktur. Tarih bilgisi her üniversite mezununun olduğu kadardır. Buna rağmen uzman katılımcı aydın insan gibi sıfatlarla konferansa davet ediliyor.

Madem bu konferans tüm gerçeklerin tartışıldığı tarihi ve bilimsel bir toplantı; niçin katılımcılar arasında bir Yusuf Halaçoğlu, bir İlber Ortaylı yok? Çünkü onların söyleyecekleri tarihi gerçeklere o konferansta yer yok.

Konferans ertelendikten sonra kamuoyunda çok değişik tepkiler oluştu. Katılımcılardan Halil Berktaş, Murat Belge Türkiye'de ifade özgürlüğü olmadığını ilan ettiler. Yapılmamış olayları, salgın hastalık neticesinde oluşan ölümleri soykırım diye nitelendireceksin ve buna ifade özgürlüğü diyeceksin.

İsviçre' de ermeni soykırımı yapılmadı demek suç sayılıyor. İsviçre' de bir konferansa katılan ve gerçekleri anlatan Yusuf Halaçoğlu'na yerel savcılık tutuklama kararı çıkarıyor. Ermeni soykırımı yoktur diye imza veren Türk

vatandaşları Ermeni soykırımını inkar suçundan hapse atılıyor.

Her devletin kendi hassas konuları vardır. Bugün Almanya’ da Hitler’le alakalı bir toplantı, konferans yapmak suç sayılmaktadır; ki orada Hitler’in yaptıklarıyla ilgili tarihi gerçekler olmasına rağmen Türkiye’yi yöneten kişilerin bu tarz hassas kesin bir devlet politikası maalesef yok. AB uğruna bu kişilere, bu zihniyete ne yazık ki pirim veriliyor.

Hükümet içerisinde Adalet Bakanı ve Hükümet Sözcüsü Cemil Çiçek bu konuyla ilgili yorum getirdi. “Yaptıkları Türk milletini arkadan hançerlemektir. Bu sorumsuzluk, bu ciddiyetsizlik bu millete küfretme bu milletin nüfus cüzdanını taşıyanların, bu millet aleyhine propaganda yapma, hıyanet etme dönemini artık kapatmamız lazım.” Cemil Çiçek’in bu açıklamalarından oldukça rahatsız görünen başbakan Kazakistan gezisi dönüşü bu açıklamaların Çiçek’in şahsi düşünceleri olduğunu söylüyor. Şahsi açıklamalar yaptığı söylenen kişi hükümet sözcüsü ve Adalet Bakanı.

Muhalefetten ise CHP İstanbul milletvekili Şükrü Elekdağ tepkisini şu sözlerle ortaya koyuyor; “Hazin olan, bu hain projeye Boğaziçi üniversitesinin alet edilmesidir. Boğaziçi üniversitesinde bu ülkenin çıkarlarına sahip çıkacak, bu hıyanete karşı koyacak, bilimsel dürüstlüğü, nesnelliği savunacak kimse yok mu?”

Konferans ertelendikten sonra devlet üniversitesi Boğaziçi şu açıklamayı yapıyor; “ Henüz gerçekleştirilmemiş olan bir konferansın içeriği ile ilgili peşin hükümler öne sürülmesinin, bir devlet üniversitesinin bilimsel özgürlüğünü zedeleyeceğinden kaygı duyuyoruz. Bu şartlar

altında toplantıyı iptal ettik.” Olacak iş değil, pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu...

Toplantıya katılanların görüşleri belli, söyleyecekleri ortada. Üniversite ise hala içeriğin belli olmadığını savunuyor, bilimsel özgürlükten dem vuruyor.

TRT’yi dolandırmaktan hükümlü, dolandırıcı gazeteci, kürt dostu, pkk sempatisi M. Ali Birand, programında Türkiye sınıfta kaldı, Türkiye’ de serbest tartışma ortamı yok diyor. Zaten bu dolandırıcıya gazeteciye kalsa Diyarbakır başkentli kürdistan kurulmalı, Kuzey Kıbrıs rumlara ilhak edilmeli, ‘zor şartlar altında tecritte bulunan apo için ayrıcalıklar verilmeli’.

Talabani’nin ve Barzani’nin ‘kankası’, savaş sonrası Kuzey Irak’ta İlnur Çevik’le ihaleler koparmaya çalışan Kürtçü Cengiz Çandar konferansın ertelenmesinden duyduğu üzüntüyü ve tepkiyi bakın hangi sözlerle ortaya koyuyor; “ Ermeni sorunu Türk üniversitelerinde, Türk tarihçileri tarafından tartışılmayacağı bir duruma sokulursa, buna kalkışan akademisyenler vatan haini muamelesine uğrarsa, AB sürecinde yapılanlar bir anda sıfır olur.” Hangi Türk tarihçileri o toplantıdaydı? Diye sormak lazım Çandar’a ?

Bilinçli olarak, AB fonlarından desteklenen peşin hükümlü insanlar ve bunların girişimleri her zaman olacaktır.

Türk ırkı olarak bir bütün içerisinde hareket etmeli, ‘Allah’ın Türk olmayı layık görmediği’ bu hainlere ve işbirlikçilerine geçit vermemeliyiz. Başbuğ Atatürk’ ün dediği gibi “muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asıl kanda mevcuttur”. O kan Türk kanıdır. TANRI TÜRK’Ü KORUSUN!

Erlik günü geldiğinde,
Yiğitlere şan görünür.
Yığın yığın harcanmağa,
Nice yüz bin can görünür.

Kopunca bir büyük savaş,
Er tez gider, korkak yavaş.
Yüreksiz akçayla aş,
Erlere meydan görünür.

Bir gün olur yılda, ayda
Birleşiriz hep Altay'da.
Güz ayında, kurultayda,
Başı börklü han görünür.

Atsız der ki: Ne var canda?
Yatarız taze çimende.
Rus'un adı her geçende,
Gözlerime kan görünür.

BÖLÜCÜ KÜRT GERÇEĞİ ve TÜRKİYE

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Osmanlı'nın son yılları ... Artık Osmanlı İmparatoru 2. Selim'in, Kürt din adamı İdris el Bitlisî olan sözleşmesi sona ermiş. Yüzyıllarca Doğu ve Güneydoğu Anadolu'yu bu sözleşme uyarınca rahatça yöneten Kürt beyleri, artık egemen güç değildi. Çünkü Osmanlılar, 2. Mahmut'tan itibaren toprak yapısında değişiklik yapmış ve bu sözleşmeyi iptal etmişti. Çeşitli aşiretler, birbiri peşi sıra ayaklandılar. Ayaklanmalar çeşitli şekillerde bastırıldı. Ancak ayaklanmaların sonu gelmedi. Hatta Kurtuluş Savaşı sırasında bile çeşitli kereler TBMM'ne karşı ayaklandılar. Urfa'daki Millî Aşireti Ayaklanması, Tunceli'deki Koçgiri Ayaklanması bunun örnekleridir. Cumhuriyet döneminde de bu ayaklanmalar devam etmiş. Diyarbakır Lice'de başlayıp, kısa zamanda bütün bölgeyi kaplayan ve Musul-Kerkük bölgesinin elden çıkmasını sağlayan Şeyh Sait Ayaklanması, Dersim ve Ağrı Ayaklanmaları ile Hakkari-Van bölgesindeki ayaklanmalar buna örnek gösterilebilir.

Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra ayaklanmalar durmuş, ancak 1978 yılında kurulan ve 1984 yılında eyleme geçen PKK terör örgütü ile Kürt ayrılıkçı düşüncesi güçlenerek devam etmiştir.

Osmanlı'nın son yılları, Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet dönemindeki ayaklanmaları, Kürtçü düşüncenin, toyluk yılları olarak adlandırılabilir. PKK terör hareketi ile toyluk dönemini yavaş yavaş aşmaya başlayan Kürtçü-ayrılıkçı düşünce, bugün artık olgunlaşma sürecine girmiştir. Bugün artık Kürt kökenli insanlar arasında, ayrılıkçı

düşünce "**tamamen**" yayılmıştır. Bu ise Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter yapısı için çok büyük bir tehlikedir. Üstelik bu düşüncenin olgunlaşma zamanı ile Avrupa Birliği sürecinin aynı döneme denk gelmesi de Türkiye için çok büyük bir sıkıntıdır. ABD'nin Irak'ı işgali ve bölgeyi yönetmeye başlaması ile Irak'ın kuzeyinde oluşan Kürt Devletçisi de, Türkiye için sıkıntının git gide büyüme nedenlerindendir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Atatürk'ün ölümünden sonra gerçekleştirdiği öngörüsüz politikalar yüzünden bu düşüncenin gelişmesine ve yayılmasına engel olamamıştır. Kürtleri kazanma adı altında uygulanan yanlış politikaların cezasını ise ne yazık ki Türk ulusu çekmektedir. PKK terör örgütü ele başı, teröristbaşı Abdullah Öcalan'ın yakalanması ile terörün ve Kürtçülüğün bittiğini sananlar yüzünden bu milletin evlatları, her gün şehit düşmektedir. Bu kabul edilemez!

Ayrıca tek tehlike de bu değildir. Bölgedeki Türk köyleri ile bölgede memur olarak görev yapan Türkler de tehlike altındadır. Bugün silahsız Kürt köyü yoktur. PKK ile mücadele adı altında devletten silah alan Kürtler, bunu Türkiye ve Türk ulusuna karşı kullanma amacı taşımaktadırlar. Her geçen gün artan gerilimle birlikte harekete geçme olasılığı bulunan Kürtlerin bunu Türk köylerine karşı kullanıp, acı olaylarla karşılaşamayacağımızı kimse söyleyemez. Devletin buna karşı acil olarak önlem alması gerekmektedir. Ancak Türkiye'nin tepesinde Avrupa Birliği'nin kılıcı durduğu sürece de önlem alma şansı pek görünmemektedir. Bunun için

öncelikle Avrupa Birliği süreci sonlandırılmalı ve hemen harekete geçilmelidir. Yapılacaklar ise en başta bu köylerin silahsızlandırılması olmalıdır. Böylece silahsızlandırılan köylerin ayağa kalkma olasılıkları en aza indirilmiş olacaktır. Ayrıca askerî önlemler arttırılmalı ve her köy askerî birimler tarafından sıkı kontrol altına alınmalıdır. Bunun ötesindeki önlemlerde duruma göre aşama aşama uygulanmalıdır. Kürtlerin kısa zamanda inanılmaz zenginleşmesini sağlayan yasadışı ekonomik etkinlikleri engellenmelidir. Bugün çok az sayıdaki Kürt'ün dışında Kürtlerin büyük bölümü zengindir. Televizyonlardan ve dışarıdan görülenler gerçeği yansıtmamaktadır. Ekonomik

zenginleşmeleri de onların Türkiye Cumhuriyeti için tehlike oluşturmaktadır. Artık devletin Türk-Kürt kardeşliği üzerine sıraladığı sözlerine hiçbir geçerliliği kalmamıştır. Bölgede bir an önce hamaset ve kardeşlik edebiyatından uzak, bilimsel, yepyeni politikaların uygulanmaya koyulması gerekmektedir. Aksi takdirde bölgenin ayaklarımızın altından halı gibi çekilmesi gibi bir durumla karşılaşabileceğiz. Çünkü insanların kanına bir kere bağımsız devlet ile kin ve düşmanlık düşünceleri girdi mi onu yok etmek olanaksızdır.

O halde ... Kaybedecek vakit yoktur.

ANKARA EK PROTOKOLÜ NE ANLAMA GELİYOR?

■ AYŞE KOCATÜRK

Yaklaşık kırk yılı aşkın bir süredir devam eden Kıbrıs konusu bugün GKRY(Güney Kıbrıs Rum Yönetimi)'nin Kıbrıs adasının tümünün egemenliğinin kendisinde olduğu savıyla "Kıbrıs Cumhuriyeti" olarak 1 Mayıs 2004 yılında A.B'ne tam üye konumuna gelmesi ile yeni bir boyut kazanmıştır. Kıbrıs **anlaşmazlığına** çözüm bulmak için 11 Kasım 2002 yılında BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından sunulan ve kendi adı ile anılan 'Annan Planı' beş kez düzeltilmiş ve 24 Nisan 2004 yılında eş zamanlı olarak hem Rum tarafında hem de K.K.T.C'nde halk oylamasına sunulmuştu. Oylamaya katılan Rumların %75.8'i "Hayır" oyuyla planı kabul etmezken, Kıbrıs Türklerinin de %64.9'u "Evet" oyu kullanmıştı. Bu oylama! da anlaşmazlığa yeni bir çözüm getirememiştir.

Öncelikle belirtmeliyiz ki, Uluslararası kamuoyu anlaşmazlığın niteliğine doğru bir tanı koyma niyetinde olmamış ve bu tutum sürmektedir. Anlaşmazlığın doğru tanımlanıp anlaşılabilmesi çözüm çabalarını çıkmaza sokmaktadır.

Bu gelişmeler ışığında öncelikle Kıbrıs anlaşmazlığının ne olup olmadığını yeniden saptamak ve Rumların Kıbrıs Türkleri ile eşitliğe dayalı bir yeni ortaklığa hazır olmadıklarını doğru algılamak gerekmektedir.

Bütün Helenleri (Yunanlıları) aynı bayrak altında toplamayı amaçlayan Pan Helenizm ideolojisini coğrafi boyutu Pigas Ferreros adlı bir Rum

tarafından, Viyana'da 1791-1796 yılları arasında hazırlanan haritaya dayanmaktadır. Yunanlıları ve Rumların tümünü aynı topraklarda toplama siyaseti "Megali İdea" yani "Büyük Ülkü" olarak adlandırılmıştır.[1] Megalo İdea'nın bir parçası olarak Kıbrıs adasının Yunanistan'a bağlanması hareketi ise ENOSİS olarak ilan edilmiştir.

Kıbrıs adasını 1571 yılında Kıbrıs adasını feth eden Osmanlı devletinin dağılma sürecinin başlamasıyla birlikte Akdeniz'in doğusuna egemen olmak isteyen İngilizler, 1877-1878 Osmanlı Rus savaşında Osmanlı'yı destekleme savıyla 1878 yılında adaya yerleşmişlerdir. İngilizler için Ortadoğu'yu ele geçirmekte vazgeçilmez bir üs olan adadaki sömürge dönemi 82 yıl sürdü.

Geçmiş 1821'e dayanan Kıbrıslı Rumların Kıbrıs adasını Yunanistan'a bağlama çalışmaları neredeyse ikiyüz yıldır sürmektedir. Yunanlılar "Enosis"i 1954'te ulusal dava olarak ilan etmişler ve Kıbrıs Rum halkına kendi geleceğini belirleme hakkı tanınması için BM'e başvurmuşlardır. Bu istek BM Sevk Komitesi tarafından uygun görülmemiştir. Adayı Yunanistan'a bağlayamayan Rumlar, silahlı savaşım başlatmayı kararlaştırarak 1 Nisan 1955 yılında EOKA'yı kurdular.

Rumların adayı Yunanistan ile birleştirme girişimleri karşısında suskun kalmayan Kıbrıs Türkleri ve Türkiye Cumhuriyeti siyasal savaşım

başlattı. 1960 yılında bir Ortaklık Cumhuriyeti kuruldu ve Türkler adanın iki eşit sahibinden biri olarak kabul edildi. Anlaşma gereği Türkiye, Yunanistan ve İngiltere de anlaşmanın ve adadaki durumun korunmasında Garantör Devlet oldular.

Bu anlaşma Rum yöneticileri için masa üstünde bir kâğıttan başka bir şey değildi. Çünkü ENOSİS davasından vazgeçmeyen Rumlar herhangi bir biçimde Türklerle eşit ortaklığı, yani egemenlik paylaşımını kabul edemezlerdi. Bu Megali İdea'dan vazgeçmek olurdu. Bunun böyle olduğunu anlamak uzun sürmedi. Yeni cumhuriyetin kurulmasının üstünden iki yıl bile geçmeden, 1962'de yılında "Kıbrıs Cumhuriyeti" Cumhurbaşkanı Makarios kendi köyü Ano Panayia'da bir konuşma yaparak **"Helenizmin korkunç düşmanı Türk ırkının bir parçası olan bu küçük toplumu adadan atılana dek EOKA'nın görevi bitmiş sayılmaz"** diyerek Rumların niyetini ortaya koyuyordu.

Zaten daha 1960'de Kıbrıs Türklerini imha amacını güden Akritas Planı yapılmıştı. Bu plan 1963 yılında uygulamaya konuldu. Saldırıları 21 Aralık 1963 gecesi başlatıldı ve Kıbrıs Türklerinin Devlet kurumlarından, yönetimden uzaklaştırılmasına dek sürdürüldü. Nitekim, 1963 yılında Kıbrıs Türklerinin Ortaklık Cumhuriyeti'ndeki hakları yokedildi ve Türkler devlet yönetiminden den uzaklaştırıldı.

1964 yılında Makarios tek yanlı olarak Zürih ve Londra Antlaşmalarını tanımadığını bildirdi. Türk Dışişleri Bakanı Kıbrıs'a çıkarma yapabileceğini ifade etti. ABD yönetimi Kıbrıs'a çıkartma yapılması halinde ABD'den alınan uçakların ve silahların kullanılamayacağını bildirerek duruma müdahale etti. T.C Başbakanı İsmet İnönü **"Dünyada yeni bir düzen kurulur ve Türkiye de bu düzen içinde yerini alır"** diye tepki gösterince ABD Başkanı Lyndon Johnson Başbakan İnönüye o ünlü mektubu gönderdi ve T.C'nin garantör devlet olarak müdahalesini önledi.

İş bununla da kalmadı ve 1964'te Birleşmiş Milletler'in 185 sayılı kararı gereği adaya uluslararası güç gönderildi. BM'in 186 sayılı kararıyla da "Kıbrıs Cumhuriyeti"nin varlığı tescil edildi.

Olaylar bu gelişmelerle durmadı. 1967 yılında ABD'nin desteğiyle Yunanistan'da askeri darbe

gerçekleştirildi ve 'Albaylar Cuntası' yönetimi ele geçirdi. Kıbrıs'ta EOKA saldırıları da yoğunlaştı. Aynı yıl dünyanın gözleri önünde Geçitkale ve Boğaziçi'nde masul ve sivil Türkler katledildi. Devam eden süreçte, Türkler yıllar içinde kuşatıldılar. Bu gelişmeler karşısında güvenliklerini tehlikede gören Türkler varlıklarını sürdürebilmek için önce "Kıbrıs Geçici Türk Yönetimini" sonra da geçici kelimesini kaldırarak "Kıbrıs Türk Yönetimi"ni kurdular.

Rum yönetimiye 1974 yılında daha geniş ve toplu bir katliam başlattı. Muratağa, Atlılar, Sandallar, Taşkent katliamları girişimin soykırım amacı güttüğünün açık kanıtları oldu.

1963- 1974 arasında ayrımsız katliamla karşılaşan Türkler yerleşim yerlerinden sürülmüş ve toplam nüfusun %3'ü gettolarda yaşam savaşı vermişlerdir. 1974 yılında Yunan cuntası ile işbirliği içinde olan Nicos Sampson silahlı bir darbe yapmış ve adanın Yunanistan'la birleştiğini ilan etmiştir.

Bu gelişmeler sonucunda Kıbrıs Türklerinin can, mal güvenliğini sağlamak isteyen Türk yönetimi 1960 Garanti ve İttifak Antlaşmalarına dayanarak İngiltere'ye duruma müdahale önerisinde bulunmuşsa da olumlu karşılık alamamıştır. Bunun üzerine T.C anlaşmalarda yer alan haklarını kullanarak 20 Temmuz 1974'te adaya asker çıkarmıştır. 13 Şubat 1975'de Kıbrıs Türk Federe Devleti ilan edilmiştir.

BM Genel Sekreteri Kurt Waldheim gözetiminde Viyana'da bir araya gelen Türk ve Rum temsilcileri **Gönüllü Nüfus Mübadelesi**[2] (8 Mayıs-31 Temmuz 1975) anlaşması imzalamışlardır. Burada hem! en belirtmeliyiz ki, son yıllarda ileri sürüldüğü ve bazı Türklerin de inandırıldığı gibi, Rumların ve Türklerin eski yerleşim yerlerinden ayrılmalari durumu yasa dışı değil, karşılıklı anlaşmalarla kabul edilmiş bir durumdur.

Her anlaşmadan sonra olduğu gibi, Rumlar bu kez de anlaşmazlığı büyütme yolunu seçerek Türklerin güvenliği için adada bulunan ve varolan statüyü dolaylı dolaysız bozma girişiminde bulunmayan Türk güvenlik güçlerinin adadan çekilmesini istemişlerdir. Ne yazık ki bu isteğe şimdilerde bir bölüm Türk de katılmıştır.

Yine geçmişe dönersek, Viyana anlaşmasının hemen ardından Rumlar adanın yalnızca %20'sinin Türklere bırakılmasını istemişlerdir. Türk tarafı ise, adada her iki tarafın eşitliğini öngören federal bir yapı anlaşmasının kesinleşmesinden ve güvence altına alınmasından sonradır ki, Türk güvenlik güçlerinin adadan ayrılmasını kabul edeceğini bildirmiştir. Anlaşmazlığın sürdürülmesini kendi uzun dönemli planlarına uygun bulan Rum tarafı bu isteği hemen geri çevirmiştir.

Rumlara destek sürerken ABD'de Yunan asıllı Senatör John Brademas öncülük ettiği girişim sonucunda T.C'ne ambargo uygulanmaya başlanılmıştır.

1977 yılında Makarios-Denktaş görüşmeleri sonucunda 4 maddelik ve 1979 yılında da Denktaş-Kiprianu arasında 10 maddelik bir çerçeve anlaşması imzalandı. Bu anlaşmaların en temel özelliği varılacak çözümlerin adada iki kesimli, iki ayrı yönetim esasına dayanacağını kabul edilmiş olmasıdır.

Yönetim ve toprak egemenliği paylaşımını istemeyen Rumlar çözümsüzlüğü uluslararası destekten de güç alarak sürdürünce Kıbrıs Türkleri 15 Kasım 1983'de K.K.T.C devletini Rauf R. Denktaş öncülüğünde ilan etmişlerdir. Bunun üzerine BM hemen 541 sayılı kararı kabul ederek yeni devletin tanınmaması için çağrıda bulunmuştur. Bu çağrı yerini bulmuş ve K.K.T.C'ni yalnızca Türkiye Cumhuriyeti tanımıştır.

Bugün K.K.T.C devletine siyasi ambargonun yanı sıra iktisadi, ticari ambargo uygulanmaktadır. Bu ambargo alışlagelmiş yalıtılmışlığa benzemekte ve insani ilişkileri de kapsamaktadır. Kıbrıslı Türklerin uluslar arası müzik, spor etkinliklerine katılmalarının ve hatta T.C spor klüpleriyle karşılaşma yapmalarının da yasak olduğunu eklersek yalıtılmışlığın insanlık dışılığının derecesi daha iyi anlaşılacaktır.

Kıbrıslı Türkler Annan planını oy çokluğuyla kabul etmiş olmalarına karşın bugün halen yalıtılmışlık sürmektedir. Bugüne dek hiçbir anlaşmaya uymayan ve son olarak Annan planını da kabul etmeyen Rumlara ise tüm olanaklar

tanınmakla kalmamış ve onların Kıbrıs tek egemeni oldukları A.B üyeliği tanınmasıyla bir kez daha ve kesin olarak ilan edilmiştir.

Kıbrıs'ın AB üyelik süreci ve Annan planı ile Rumların Hedefi:

Kıbrıs 1 Mayıs 2004'te bölünmüş bir şekilde, anlaşmazlıklar çözülmeden A.B toprağı olmuştur. A.B üyesi ülkelerce de desteklenen Annan planına % 65 oranında evet denmesine karşın Kuzey Kıbrıs, A.B 'müktesebatı' dışında bırakılmıştır.

Bu iki yüzlü tutumu anlayabilmek için biraz geriye gitmekte yarar var. Rum yönetimi 4 Temmuz 1990'da A.B'ne tam üyelik başvurusunda bulunmuşlardır. Adada varolan toprak bölünmüşlüğüne görmezden gelen A.B, 30 Haziran 1993'de adanın tümünde egemenlik hakkı olduğunu ileri süren Kıbrıs Cumhuriyeti'nin başvurusunu üyeliğe kabul edilebilir olarak ilan ederken Kıbrıs'ın Avrupa kimliği ve karakterine uygunluğunu vurgulamaktan çekinmemiştir.

Oysa BM Güvenlik Konseyi 26 Ağustos 1992'de aldığı 774 sayılı kararıyla ile 1960 Garanti ve İttifak Antlaşmalarının yürürlükte olduğunu oylamayla kabul etmişti. Ayrıca A.B'nin 1993'de üyelik başvurusunu olumlu karşılaması, Türkiye-Yunanistan-İngiltere arasındaki Garanti Antlaşmasının 1. maddesinin 2. fıkrasında belirtildiği biçimiyle "Kıbrıs Cumhuriyeti herhangi bir devlette hiçbir şekilde kısmen veya bir bütün olarak siyasi ve ekonomik birliğe giremeyeceğini taahhüt eder. Kıbrıs Cumhuriyeti, bununla bağlantılı olarak adanın gerek herhangi bir devletle birleşmesini ve gerekse taksimini doğrudan veya dolaylı olarak gerçekleştirmeyi teşvik etmesi muhtemel her türlü aktiviteyi yasaklar" ilkesine de aykırıydı.

Daha 1990'lı yılları başında BM Genel Sekreteri Butros Gali tarafından sunulan 'Gali Fikirler Dizisi'nde bile anlaşmazlığın giderilmesinin temel önceliği olarak "Federal Cumhuriyetin AET üyeliği ile ilgili konular müzakere edilecek, üzerinde anlaşmaya varılacak, sonra (AB üyeliği) iki toplumun onayı için ayrı referanduma sunulacaktır" denilmekteydi. 'Gali Fikirler Dizisi'ni kabul eden ve yalnızca 9 maddeyi

görüşmek isteyen Türk tarafına olumsuz yanıt Rumlardan gelmişti. Gali planı da uygulanamamıştı.

Aslında “Kıbrıs Cumhuriyeti” 24 Mayıs 1961 tarihinde, Bağlantısız Hareketinde yer almasına karşın Avrupa Konseyi’ne kabul edilmişti. Ekim 1962’de Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesini kabul etmiş olan Kıbrıs Cumhuriyeti’nde Türklerin yönetimden dışlanmışlıkları sürerken, 1972’de Kıbrıs Cumhuriyeti ile Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) arasında Ortaklık Anlaşması imzalanmıştı. Bu süreçte de Kıbrıslı Türklere yer verilmemişti.

Bu süreç dışı kalmışlığın bedelini anlamak için örnek verelim: İngilizler Kuzey Kıbrıs’tan limon ve patates alınca Güney Kıbrıs yönetimi “Kıbrıs Cumhuriyeti” izni olmadan bu ihracatın yapılamayacağını ileri sürerek Temmuz 1994’de başvuruda bulunmuşlardır. Rum çiftçileri haklı bulan A.B Adalet Divanı, A.B üyesi ülkelerin yalnızca “Kıbrıs Cumhuriyeti” kaynaklı malları satın alabilecekleri yönünde karar vermiştir. Ve böylece K.K.T.C’nin küçük de olsa dış satım yapması yolu kapatılmıştır.

24-25 Haziran 1994’de A.B Konseyi’nin Korfu Zirvesi’nde Kıbrıs’ın üyelik başvurusunun değerlendirilerek A.B’ne katılım görüşmelerinin hızlandırılması ve 1994 Essen Zirvesinde AB’nin ilk genişleme sürecinde Kıbrıs’ın da yer alması kararı alınmıştır. 26-27 Haziran 1995 Cannes ve 15-16 Aralık 1995 Madrid zirvelerinde tam üyelik görüşmelerinin başlama tarihi belirlenmiştir. Maastricht Antlaşmasının yeniden düzenlenmesi amacıyla 29 Mart 1996’da İtalya’da gerçekleşen Hükümetlerarası Torino toplantısında ve 21-23 Haziran 1996’da Floransa Avrupa Konseyi Hükümetlerarası toplantısının gündem ve amaçları belirlenmiş ve buralarda Kıbrıs da gündeme alınmıştır.

19 Eylül 1996’da alınan A.P (Avrupa parlamentosu) kararındaysa Türk hükümetinden özellikle adadaki ‘işgalci askeri güçlerini’ geri çekmesi ve Kıbrıs sorununa adil ve uygulanabilir bir çözüm çağrısında bulunan BM kararlarını kabul ederek uygulamaya geçmesi isteniyordu.

13-14 Aralık 1996 Dublin zirvesindeyse Avrupa konseyi, Türkiye’nin BM kararları çerçevesinde

soruna çözüm bulması için Kuzey Kıbrıs üstünde etkisini kullanmasını öneriyordu.

23-26 Temmuz 1997’de New York görüşmeleri başlamıştır. GKRY ile tam üyelik görüşmelerinin, Kıbrıs’ta bir siyasi anlaşma olsun ya da olmasın 1998 yılı başlarında başlatılacağını duyuran ‘Gündem 2000’ isimli rapor 17 Ağustos 1997’de yayımlanmış ve sorunlar içinden çıkılmaz duruma getirilmiştir.

AB’nin 12-13 Aralık 1997 Lüksemburg zirvesinde Türkiye aday ülke olarak bile yer almamıştır. Adada çözüm bulunsun ya da bulunmasın Rumların tam üyelik görüşmelerine 1998 baharında başlayacaklarının açıklanmasının AB’nin yanlı tutumunun ve Rumlara tam desteğinin göstergesi olarak not edilmelidir. Elbette bu kararlar 1960 Garanti ve İttifak antlaşmaları bir kez daha ihlal edilmiş ve Türkler açısından sancılı bir sürecin başlayacağını işareti de verilmiş oldu.

Süreç hızlandırıldı ve A.P 17 Eylül 1998’de Türkiye’nin adanın askersizleştirilmesini sağlamak için askeri güçlerini adadan çekmesi için somut adımlar atması çağrısında bulundu. Lüksemburg’da vurulan darbeden sonra 1999 yılında Helsinki zirvesinde Türkiye aday ülke olarak ilân edilirken Kıbrıs ile ilgili 9. maddenin ‘b’ fıkrasında şöyle deniliyordu:

“Avrupa Konseyi siyasi bir çözümün Kıbrıs’ın AB’ye kolaylaştıracağını altını çizer. Üyelik müzakerelerinin tamamlanmasına kadar kapsamlı bir çözüme ulaşılmamış olursa Konsey üyelik konusundaki kararını, yukarıda belirtilen husus çerçevesinde bir ön şart olmaksızın verecektir.”

2000 yılında gerçekleştirilen Nice zirvesinde, B.M gözetiminde gerçekleşen olumlu adımlardan söz edilmiştir. 14-15 Aralık 2001 Leaken zirvesindeyse, 2004 yılında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimlerinden önce Kıbrıs’ın da aday olabilecek ülkeler arasında yer alması kararlaştırıldı.

8 Kasım 2000’de açıklanan “Katılım Ortaklığı Belgesi” ve 11 Kasım 2002’de BM genel Sekreteri Kofi Annan tarafından sunulan Annan belgesi ile ilgili görüşmeler sürerken Sevilla

zirvesinde Annan'ın çabalarına destek verilmiştir. Ancak 12-13 Aralık 2002'de gerçekleşen Kopenhag zirvesi ile Kıbrıs Türklerinin iyi niyetli çabaları dikkate bile alınmamıştır. Kopenhag'a Kıbrıs Türklerini çağırmayan A.B, Kıbrıs'ın 2004 yılında birliğe kesin alınacağını karara bağlamıştır. Sırası gelmişken medya ve bazı yöneticilerce yükseltilecek yanlış bilgilendirmeyi düzeltmek gerekiyor: *A.B, Rauf Denktaş'ı Kopenhag'a çağırmamıştır. Denktaş B.M Genel Sekreteri Annan tarafından yapılan ve Kıbrıs Türklerinin A.B tarafından tanınmadığı yani aşağılandığı anlamını taşıyan "Kopenhag'a gel" çağrısına uymamıştır.*

2003'de gerçekleşen Selanik zirvesindeyse BM Genel sekreterinin çabaları desteklenirken Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik kalkınmasını destekleyen girişimin Avrupa Konseyi tarafından da desteklendiği vurgulanmıştır. 12 Aralık 2003 Brüksel zirvesinde yayımlanan bildiride şöyle denilmekteydi:

"Avrupa Birliği Konseyi, ilgili kararları uyarınca, Kıbrıslıların güven ve refah içinde bir gelecekte ve AB üyeliğinin getireceği olanaklardan yararlanabilmeleri için, 1 Mayıs 2004'te birleşmiş bir Kıbrıs'ın üye olması yolundaki tercihinin yinelemektedir. (...) Birlik, Kıbrıs'ın kuzey bölümünün kalkınması için mali yardım sağlamaya hazır olacaktır ve komisyondan katılım antlaşmasına ilişkin 10. protokol uyarınca müktesebatın askıya alınma halinin kaldırılması için gerekli tüm adımları atmasını talep edecektir."

Kasım 2003'de Altıncı İlerleme Raporunun Strateji Belgesinde *"Kıbrıs'ta çözümsüzlük, Türkiye'nin AB'den beklentileri önünde önemli engel oluşturabilir"* hükmü yer almış ve Kıbrıs Türkiye'nin AB üyeliği önüne ön koşul konmuştur. Halbuki Helsinki zirvesinde Türkiye'ye adaylık statüsü verilirken bildirinin 12. maddesinde *"Türkiye diğer aday devletlere uygulanan aynı kriterler temelinde birliğe katılmaya yönelmiş bir aday devlettir"* denmişti.

Yine 1999 yılında AB Finlandiya başbakanı ve AB Dönem başkanı Paavo Liponen Ankaraya bir mektup göndermiş ve burada Kıbrısın Türkiye'nin önüne bir engel oluşturmayacağı

belirtilmiştir. Ancak bunlara karşın 2003 İlerleme raporunda Kıbrıs şartı yer almıştır.

Referandum sonuçlarına ve yukarıda alınan kararlara karşın, 17-18 Haziran 2004 A.B Brüksel zirvesinde yayımlanan bildiride Ankara çözüm yönünde attığı adımlardan dolayı övülürken, Türkiye, GKRY ve diğer 9 üye ile birliğe katılım görüşmelerini başlatmaya çağırılmıştır.

Rumlar baskı ve saldırılar sonucunda Türkleri yönetimden uzaklaştırarak ele geçirdikleri "Kıbrıs Cumhuriyeti" ünvanı altına sığınarak, adanın tek geçerli, yasal hükümeti ve ulusu oldukları gerekçesiyle 1963'den bu yana tutarlılıkla sürdürdükleri siyasetlerinin başarısını Simitis'in 18 Nisan 2003'de *"Enosis'i başardık"* sözleriyle ilân etmişlerdir. 16 Nisan Bu sonuç, 2003'de AB Katılım Antlaşmasına öteki 10 üye ülke ile attıkları imza törenine yer veren gazetelerde *"Yaşasın Kıbrıs'ın A.B ile birleşmesi... Yaşasın Kıbrıs'ın en sonunda Yunanistan ile birleşmesi!"* başlıkları ile yer almıştır.

Şurası açıktır ki, adada anlaşmazlıklara çözüm bulunacak diye çıkılan yol, 24 Nisan 2004'de eş zamanlı halk oylamasında Rumların Anan planına karşı oy kullanmaları ve Türklerin her şeye razı olmaları, Rumların 1 Mayıs 2004'te Kıbrıs'ın tümünde egemenlik haklarının açıkça kabul ve ilan edilmesi anlamına gelen A.B üyeliğiyle ve Kıbrıs'ın A.B üstünden Yunanistan'a bağlanmasıyla sonuçlanmıştır.

Durumu daha açık görmek için TC'nin AB ilişkisi içinde gelişen bu olumsuzlukların özetleyelim:

Türkiye'nin A.B ile üyelik görüşmelerine başlaması 17 Aralık 2004 Brüksel Zirvesinde Kıbrıs anlaşmazlığının çözülmesi önkoşuluna bağlanmıştır. A.B ile uyum protokolünü yani 1963 Ankara Antlaşmasının AB'nin 10 yeni üyesini de kapsamasını içeren protokolün 3 Ekim 2005'e kadar imzalanacağı taahhüdü Türkiye'nin önüne getirilen yeni bir Kıbrıs koşuludur. 7 Mart 2005'de Ankara'da yapılan Türkiye ve A.B Troykası görüşmelerinde "3 Ekim 2005" öncesinde yapılması gerekenler ele alınmıştı. Burada da yine ön koşul Kıbrıs öne sürülmüştür.

Ankara protokolünün bir an evvel imzalanması gerektiğini açıklayan AB'nin genişlemeden

sorumlu komiseri Olli Rehn “yaza dek parafe etmezseniz Türkiye’ye ilişkin konseyde onaylanabilecek belgeler Rum vetosu ile karşılaşabilir” iletisinde bulunmuştur. Olli Rehn, Mayıs 2005’de NTV’ye yaptığı açıklamadaysa, *Ankara’nın önünde bir Kıbrıs koşulu olmadığını ancak 3 Ekim 2005’den önce Ankara protokolünü mutlaka imzalaması gerektiğini* bildirmiştir.

Şubat 2005 sonunda Lüksemburg Başbakanı ve Avrupa Konseyi Dönem Başkanı Jean Claude Juncker, kendisi görmeye gelen Tasos Papadopoulos ile birlikte yaptığı basın açıklamasında *“Türkiye’nin Kıbrıs dahil 10 üye ülkeyle Gümrük Birliği Genişleme protokolünü imzalamaması durumunda A.B ile üyelik görüşmelerinin başlamasının mümkün olamayacağını”* dile getirirken, Papadopoulos da *“Türkiye ‘Kıbrıs Cumhuriyeti’ni tanımazsa, (A.B üyelik) görüşmeleri 3 Ekim’de başlamaz”* diyerek veto tehdidinde bulunmuştur. Bu açıklamalar Dönem başkanı ile Papadopoulos arasındaki anlaşmanın içeriğini göstermektedir.

Mart 2005’de Türkiye-AB Troykası sonrasında GKRY Dışişleri Bakanı Yorgo Yakovu *“Türkiye’nin Ankara Antlaşmasını Güney Kıbrıs’ı da kapsayacak şekilde genişletecek protokolü imzalamasının fiili tanıma anlama geleceğini”* kaydetmiştir.

Protokolün imzalanırsa sonuçları ne olur?

İmza atılması ile bir daha geri dönüş yapılamaz. K.K.T.C’nin tanınması yönünde yıllardır sürdürülen savaşım sona erecek ve GKRY adanın tek meşru hükümeti / muhatabı olarak kabul edilmiş olacaktır.

Tüm ticari işlemler “Kıbrıs Cumhuriyeti” nin vereceği menşe şahadetnameleri ile yapılabilecek ve Rumlar tek otorite olacak ve tüm gümrük düzenlemeleri Rumların eline geçecektir.

Protokolün imzalanması ile, K.K.T.C – T.C arasındaki ticari ilişkiler de tehlike altına girecektir. Adada illegal ticaret yapıldığı iddiaları ile Türkiye’nin başı ağrıyacaktır.

Rum gemi ve uçaklarının Türk havalimanlarını kullanılmasına izin verme zorunluluğu doğacaktır.

Adada yeni bir ortaklık gerçekleşmesi için yapılacak her girişim Rumlar tarafından karşılıksızlık bırakılacak ve adil bir çözüm olanaksızlaşacaktır.

KKTC’nde bulunan Türk silahlı kuvvetlerinin adadan çekilmesi yönündeki baskılar artacaktır.

GKRY protokol imzalandıktan sonra yeni hukuki kazanımlar elde etmek için çalışacaktır.

Londra ve Zürih antlaşmaları ile Türkiye’nin kazandığı haklar ve statü kaybedilecektir.

Kıbrıs Türkleri azınlık konumuna düşeceklerdir.

AİHM’de açılan dava sayısı hızla artacak ve ödenecek mali bedeller yükselecektir. Rumların mal-mülkleri konusunda son 31 yıllık sürede Türkler tarafından kullanım gerekçesiyle davalar açılarak büyük tazminatlar istenecektir.

Lozan anlaşmalarındaki Türk-Yunan dengesi tamamen ortadan kalkacaktır.

Kıbrıs Türkleri’nin siyasi eşitliği ve egemenlik hakları ortadan kalkacaktır.

Rumların 1963-74 yılları arasında Kıbrıs Türklerine yaptıkları katliamlar görmezlikten gelinecektir.

Sonuç olarak Rumların 1963 yılından bu yana zorbalıkla ele geçirdikleri Kıbrıs Cumhuriyeti meşruiyet kazanacaktır.

Rumlar nasıl bir çözüm istiyor?

Rumlar’ın kabul edebileceği bir anlaşmanın koşulları şunlardır:

Adadan Türk askeri gitmeli ve Türk müdahale hakkı sona ermeli, Garanti-İttifak antlaşmaları geçersiz sayılmalıdır.

1974 sonrasında Türkiye’den Kuzey Kıbrıs’a gelen Türk “yerleşikler”in tamamı ya da çok büyük çoğunluğu geri gönderilmelidir. Rum göçmenlerin tümü eski mülklerine geri dönmelidir.

Bu koşullarda, ortaya çıkacak ve Annan planında da durum şudur:

Türklerin topraklarının 1/3'ü Rumlara verilecek ve 50-60 bin Türk yeniden göçmen olacak ve topraksızlaşacaktır.

Türkiye'nin müdahale hakkını, garantörlüğünün sulandırıldığı bir ortamda en az 80 bin Rum'un geri dönmesi ve de Karpaz gibi stratejik önemi olan bir bölgenin tamamı Rum denetimine geçecektir.

Sonuç olarak A.B ilkeleri doğrultusunda yerleşim, mal-mülk edinme hakkı ile iki kesimlilik ilkesi ortadan kalkacak, bu da siyasi eşitlik temelinde oluşturulmak istenmen "ortaklıkta Türk kurucu devletini" yok sayacak ve Kıbrıs Türklerinin azınlık olmasına vesile olacaktır. Kısaca, önümüzdeki süreçte, Kıbrıs Türkü'nün topraksız bırakıldığı bir planın kabulü dayatılacaktır.

Annan planına "Evet" denirken neler oldu?

Annan planı sürecinde Türk hükümetinin "çözumsuzlük çözüm değildir" şeklindeki siyasi propagandası ile başlatılan ve Kıbrıs'ı A.B'ne katılımın önünde bir engel olarak gören Türk dış politikası sonucunda, K.K.T.C'nde siyasi dengeler dış etkenle değiştirilmiş oldu.

Referandum süresince Türk hükümetinin bazı milletvekili ve temsilcilerinin köy köy gezerek ya da TV programlarında, gazetelerde manşetlerde yer alarak Kıbrıs Türklerini plana 'evet' demeye çağırımları önemli etki yaratmıştır.

Bazı çirkin propaganda yöntemlerine de başvurulmuştur. Yerlerinden olacak insanlara "Sizlere evler, villalar, arsalar verilecek, iş sahibi olacaksınız, tapularınız olacak, tüm dünyaya açılacaksınız, sorun çözülecek, çocuklarınızın geleceği olacak... Bakınız, Türkiye de plana 'Evet' diyor" denilerek sürdürülen yanıltma kampanyasına adaya gelen Amerikalılar, Avrupalılar ve BM üyesi başka ülkeler de destek vermiştir.

20 Ekim 2004 tarihli Rum yayınlarında "Değişik zamanlarda ABD'nin USAID ve BM'nin UNOPS kuruluşları aracılığıyla ile Annan planına "evet" denmesi için milyonlarca dolar aktarıldığı"nın

bildirilmesi önemli bir kanıt olmanın ötesinde Türklerin oylarının satın alındığının belirtilmesi aşağılayıcı bir durumdur.

30 yıldır yalıtılmış, ekonomik olarak çökertilmiş, geleceğe güveni yok edilmiş Kıbrıs Türkü, psikolojik savaşa, yanlış bilgilendirme ve yönlendirme operasyonlarına direnememiş, barış, hümanizm, evrensellik gibi içeriği boşaltılmış söylemlerden çabucak etkilenmiştir.

Öte yandan Türk gençlerinin eğitiminde uzun yıllardır olumsuzluklar yerleştirilmiştir. Genç kuşaklara Kıbrıs'ı Türk tarihi, yaşananlar, öğretmenlerin kasıtlı tutumlarıyla anlatılmaz olmuştur. Rumların kardeşliği inancı öne çıkarılmıştır.

Geçmişin kanlı olaylarını soran öğrencilere "*Sen sus! Onlar yaptıysa bizler de yaptık*" gibi tümüyle yanlış yanıtlar verilmesi sıradan olay olmuştur. Bu süreç "Ne Türk, ne Rum yalnızca Kıbrıslıyız" propagandasıyla Makarios'un Enosis programı çerçevesinde, Türklük bilincini yok etmek amacıyla ortaya attığı "*Kıbrıslılık*" kimliği yaratma projesi hem Kıbrıs hem de Türkiye'deki bazı Türkler tarafından desteklenmiş oldu.

Sonuç ve Değerlendirme;

17 Aralık 2004 zirvesi öncesinde Türkiye'nin katılım görüşmeleri başlama tarihi almasına engel diye gösterilen Kıbrıs anlaşmazlığını yaşatmak taktiği başarıya ulaşmıştır. Bunun bedelini Kıbrıslı Türkler ödemek zorunda kalmıştır. Rumlar uzlaşma planına "Hayır" diyerek, sözde "Kıbrıs Cumhuriyeti"nin devamını ve dolayısıyla Pan Helenizm yolunda adayı Yunan adası yapma savaşımını başarıyla bitirmişlerdir.

Bundan sonra Kıbrıs Rumların veto tehditleri T.C'ni yeni dayatmaları kabule zorlamaktadır. Önce Gümrük Birliği Anlaşmasının genişletilmesi protokolünün imzalanması ve ardından Kıbrıs Türklerinin biricik güvenlik unsuru olan Türk askeri birliklerinin adadan çıkarılması...

A.B ve ABD Kıbrıs'a değer veriyor. Çünkü, Ortadoğu, Kafkasya, Kuzeydoğu Afrika ve İç Asya petrol ve doğalgazının, uranyum yataklarının denetimi, ülkelerin yenit tür işgali yolunda en önemli üs Kıbrıs'tır. Bunun böyle

olduğunu ABD Savunma bakanlığında Ortadoğu planlama uzmanı olarak görev yapmış olan Yarbay Steve Williams'ın açıklamalarının özetine göz atalım:

“Afganistan'a girerek Orta ve Güney Asya'da üsler elde edilmiş, hava koridorları güvence altına alınmıştır. Bağdat'a yürümenin güvencesi Girit'teki yakıt depoları ve 6. filo limanından, İncirlik Üssü'nden ve Türkiye'de asker konuşlandırılabilir güvenli yerlerden ve Kıbrıs'tan geçiyor. Türkiye'den, Kafkasya petrol kuyularına çıkıyor. İngilizler Kıbrıs'taki üssün kullanımını güvence altına alacaktır. Türkiye, Avrupa'nın İran-Suriye-Irak sınır cephesini tutmaktadır. ABD, işte bu nedenlerle, Ankara'ya IMF gözetiminde onlarca milyar dolar akıtmıştır. Para akışı, Ankara liderlerinin siyasal ve iktisadi yasalar çıkarmalarına koşut olarak sürdürülmüştür.” [3]

Türkiye Cumhuriyeti karşıtı çalışmalarıyla ünlü Yunan asıllı John Sitalides'in ABD'deki Yunan lobi şirketinin yayınlarında yer alan Steve Williams'ın açıklamaları Amerika'nın GKRY Büyükelçisi Michael Klosson Annan planı döneminde KKTC'de köy köy gezerek plana “evet” dedirtmeye çalışmasının nedenlerini de açıklayıcı niteliktedir.[4] Amacını fazlaca araştırmaya gerek bırakmayacak bir açıklamadır Steve Williams'ın açıklamaları. Bu durum İngiltere Başbakanı Sir Anthony Eden Avam kamerasında 1955'de yaptığı konuşmayı anımsatmaktadır: “İngiltere ve Batı Avrupa'nın Ortadoğu'daki petrol kaynaklarını koruyabilmesi için İngiltere'nin Kıbrıs'a ihtiyacı vardır.”

1947 yılında Truman Doktrini ile başlayan bölgede etkin olma, İngilizlere bölgenin hakimiyetini bırakmama mücadelesi ile başlayan süreçte Amerikanın Büyük Orta Doğu Projesi ile Kıbrıs'ın ne kadar önem arz ettiği açıkça görülmektedir. İşin askeri yönünün yanı sıra dinsel boyutu da sonuçlara bağlanmaktadır. *Fransız Başbakanlık sitesinde yer alan Kıbrıs'ın özellikle de ortaçağda Doğu Akdeniz latinliğinin ve Katolikliğin merkezi olarak tanımlanması ilginçtir.* Dini boyutun kullanım değerinin A.B ilişkisine iyi bir örnektir bu yayın.

Rumların uzlaşmaz tutumlarına karşın yıllardır suçlanan Kıbrıs Türkleri üzerinde haksız yere sürdürülen yalıtımın kaldırılması için herhangi bir girişim bulunmamaktadır. Bu konuda verilen sözler sözde kalmıştır. Anlaşmalar bağlanarak imza altına alınmayan yararların sözde kalması olağandır, ama bir devletin böylesi bir aldatmacaya kurban olması siyasal sıfat sözlüğünü zorlamaktadır.

29 Nisan 2005'de GKRY tarafından KKTC'de 1974 öncesi eski Rum arazisi, evi, malında oturan ya da bu malları satan kişilere yani KKTC'deki Türk halkına, ellerine ulaşması için tebligat mektubu yollamaya başlaması ile oluşan KRİZ bugün halen devam etmektedir. KKTC makamları Rum tebligat mektuplarını getiren kişileri tutuklama emri çıkarmıştır. Her iki halk mal-mülk konusunda yüz göz olacağı ve çatışacağı bir konuma girmek üzeredir. Bu durumun Türklere de, Rumlara da yaramayacağı bir gerçektir.

Kıbrıs Türklerinin zora girerek Rum mahkemeleri ile yüz göz olmalarına, bu tebliğe imza verip de mahkemeye gitmeyenlerin ise bir daha GKRY'ne geçemeyecek konuma gelmelerine, Avrupa ülkelerine seyahat edemeyecek durumla karşı karşıya kalmalarına, bu durum neticesinde de gerek güneyde çalışanların işsiz konuma gelmelerine gerekse Avrupa'da yaşayan Kıbrıs Türklerinin zora gireceği ortamlar yaşanmasına sebep olunacaktır.

Bütün bu olanlardan sonra şunu anlamalıyız ki Devletler arasında ticari, askeri, kültürel anlaşmalar yapılabilir ve bu anlaşmalar gerektiğinde tek taraflı ya da karşılıklı fesh edilebilir. Ancak bir Devletin, bir ulusun Bağımsızlığı, egemenliği şu ya da bu ticari çıkarlar gereği feda edilemez. Bir Devletin Bağımsızlığını, egemenliğini, bir toplumun can güvenliğini garanti altına alan Devletlerarası antlaşmalar bozulduğunda, yeniden Uluslararası anlaşmalarla yitirilenin geri alınması olanaksız gözükmektedir. Şurası belirlenmelidir ki: Kıbrıs Türklerinin egemenliğinin kaybedilmesi Türklerin adadan uzaklaştırılması ve varlıklarının son bulması ile sonuçlanacaktır. Devamla, Adayı ele geçirecek olan Yunanistan ve onu iki yüzyıldır destekleyen Batı İttifakı hem Ortadoğu'yu

hem de Türkiye'yi tehdit etme olanağına kavuşacaktır.

Bilinmelidir ki Kıbrıs'ın yitirilmesi Türklerin Anadolu'dan da uzaklaştırılması yolunu Batı İttifakına açacaktır. Bunun böyle olacağını anlamak için tarihin derinliklerine inmeye gerek yoktur. Şuana kadar açıkladığımız elli yıllık süreç bunun kanıtıdır.

[1] Megali İdea'nın hedefleri: Yunanistanın bağımsızlığı, Batı-Doğu Trakya ve Selanik'in ilhakı, Kuzey Epir'in ilhakı, Ege Adalarının ilhakı, On iki adaların ilhakı, Girit ve Rodos'un ilhakı, Batı Anadolu'nun ilhakı, Kıbrıs'ın ilhakı, İmroz ve Bozcaadanın ilhakı, Pontus Rum Devletinin

olduğu yerlerin ilhakı, İstanbulun da işgal edilerek Bizans Devletinin yaratılması..

[2] Bu anlaşma ile, Kuzey'de olan Rumların Güney'e, Güney'de olan Türklerin de Kuzey'e geçmeleri tescil edilmiştir.

[3] M. Yıldırım, "Steve konuşuyordu" www.tanyeri.net,

[4] John Stilides'in K.K.T.C ve T.C karşıtı etkinlikleri ve Türkiye bağlantıları için bkz: m. Yıldırım, Sivil örümceğin Ağında, 5. basım , s.196-202

TÜRKÇÜ TOPLUMCU DÖNÜŞÜM

■ BOZDOĞAN

İnsan davranışları birtakım süreçlerden sonra ortaya çıkar. Bu süreci şöyle sıralayabiliriz; her şeyden önce uyarı, güdülenme, algılama, yorumlama, değerlendirme ve son aşama olarak da davranış. İnsanın çevresi uyarılarla doludur. Diyebiliriz ki etrafımızdaki her şey bir uyarıdır. Fakat biz bu uyarıların bir çoğunu görmeyiz. Çünkü insan psikolojisinde algı denen aşama vardır. İnsanlar güdülendikleri şeyleri algırlar. Örnek olarak kitapevine giren bir Türkçünün birçok yazar arasından ATSIZ Beğ'i seçmesi gibi. Çevreden algılanan uyarılar yorumlanır, değerlendirilir ve karar verilir. Bütün bu bilinçsel aşamaya "Paradigma" diyoruz. Bu süreçlerin birçok kez tekrarlanması sonucu "Tutumlarımız" oluşur. Bunu insanların yeşil alanlarda çimlerin üzerine basarak geçmesiyle oluşan patika yollara benzetebiliriz. Nihayetinde tutumlarımız davranışlarımızı belirleyen etken olarak karşımıza çıkar. Son şekli ile insan davranışlarının bilinçsel aşamalarını tekrar edecek olursak; güdülenmiş birey güdülerini doğrultusunda çevresindeki uyarıları algılar, yorumlar, değerlendirir, karar verir ve davranışta bulunur. Paradigmalar tutumlarımızı, tutumlarımız davranışlarımızı kontrol altında tutar. Teknik bir girizgâhtan sonra konumuza dönebiliriz. Türkçü dünya görüşü Toplumculuğu da beraberinde getirir. "Bir olguyu anlamak için onun hilafını bilmek gerekir" düsturıyla hareket edecek olursak; Toplumculuğun karşıtı olan Bireyciliği anlamamız iktiza eder. Bireycilik insanın toplum

baskısından soyutlanması, merkeze insanın oturtulması görüşüdür. İnsan, değer verilmesi gereken yegane varlıktır. Hak ve özgürlükler birey için vardır. Birey hak arayan, alan ve bu konuda hiç taviz vermeyen yaratıktır. Bireycilik Toplumculuktan ayrılmaktadır. Toplumculuk hak talep etmez; bilakis Toplumculuk din, ırk, vatan v.b. kutsal değerler uğruna haklarından ve özgürlüklerinden fedakarlık ve feragat etmek demektir. Bireycilik talepkâr, toplumculuk fedakar bir sistemdir. Örnek verecek olursak; bireylerin bulunduğu bir odaya el bombası atılırsa herkes kendi yaşam hakkını korumak için panik halinde bir köşeye kaçacak fakat şarapnel parçaları odadaki herkesin beynini parçalayacaktır. O odada toplumcular olsa ve patlamak üzere olan bombanın üzerine bir kişi atlasa odadaki herkes kurtulurdu. Geline nokta Türk ırkının birey olarak Türkçü Toplumcu dönüşümüne ihtiyaç vardır. Peki bunu nasıl başaracağız? Bireyin davranışlarını tutumları; tutumlarını paradigmlar belirler demiştik. Öyle ise bireylerin özellikle genç ve çocukların kafasında Türkçü Toplumcu Paradigma oluşturmalyız.(Çocuk yaşta edinilen tecrübeler tutumları oluşturur) El ile yapılan Bozkurt işareti, büyük puntolarla yazılmış "ATSIZ" adı, Osmanlı arması, Bozkurt resimleri, herhangi bir yerde okunan Atsız Beğ' in Kahramanlık şiiri, "Türkçü" sözünün çok sık söylenmesi v.b. şimdilik aklıma gelen sadece bunlar. Saydıklarım ve benzerleri maddi ve görsel Türkçülük unsurları bireylerin

bilinçaltına çivilenecektir. Daha sonra herhangi bir konuda bilinçaltı orta yere çıkacak ve daha düne kadar birey olan insanlar bakmışız ki kitle olmuş, birbiriyle kader birliği etmiş aynı safta toplanmış. Amerika’da reklamcılar sinemacılarla işbirliği yapar. Konu şöyle; film devam ederken film şeritleri arasına şişe kola resmi konuluyor. Saniyeden daha kısa bir süre şişe kola resmi ekrana yansıyor. Seyirci devam eden filmin heyecanı ile bu görüntüyü anlamıyor bile. Fakat film arası verildiğinde herkes kola içme ihtiyacı duyuyor. İnşallah Türkçü Toplumcu harekette böyle sonuçlara ulaşır. Toparlayacak olursak; ülkemizin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik ve sosyal tikanıklığın tek çaresi Türkçü Toplumcu

sistemidir. Bu sistemi, bayraktarlığını yapan amcalarımızdan alıp yaymalıyız; kitle hareketine dönüştürmeliyiz. Kitlelere ulaşmanın yolunu da izah ettim sanırım. Bireylerin bilinçaltına Türkçü Turancı simge, slogan, resim, şiir, söz, düşünce v.b. bütün maddi ve görsel öğeleri çivilemeliyiz. Böylece bireylerde Türkçü Toplumcu Paradigma dönüşümünü sağlamış oluruz. Bu dönüşüm tek tek bireylerde, toplu olarak kitlelerde Toplumcu disiplini ortaya çıkaracak ve ülkesini düşünen, genç, fedakar nesiller yetiştirecektir. Unutmayalım Türkçü-Toplumcu dönüşüm gerçekleşmezse Allah göstermesin yarın fedakarlık yapacağımız ne ırkımız kalır ne de vatanımız. TTK!

PLEVNE MÜDAFAASI: ÇANAKKALE DESTANININ PROVASI

■ Semra Kanat
Piyadeler

**Rüzgârlı bir alev gibi en önde bayrağı
Gür dalgalarla aktı alaylar ve fırkalar.
Her dalga yükselen, büyüyen bir zafer dağı
Şeklinde gölgeden çıkarak kıvrılır, akar
En önde bir alev gibi rüzgârlı bayrağı.**

Türk olup da, kaderin yine şu son günlerdeki cilvesine üzülmemek elde değil: Bir yandan gerçek soy kırımına uğrayanlar; diğer yandan ise yalan yanlış iddialarıyla dünyanın gözünü boyamayı becerenler!...

Sen kendin ve/veya soydaşlarının huzur ve refah içinde yaşamakta oldukları ülkenin yasal hükümdarına sırf milliyeti yüzünden suikast düzenleyip onu “Kızıl Sultan”lıkla suçlayacak; Kurtuluş Savaşı vermekte olan bu ülkenin sahibi durumundaki ulusunu -işgal güçleriyle birlikte- sırtından vurup namusuna, canına, malına kastedecek; emperyalist ağabeylerinin kucagında, bu ülkenin bir parçasını koparıp yapay uydu konumundaki kendi devletini kuracak; eski tebaası olduğun bu ülkenin 42 değerli diplomatını katledecek; yetmedi, bu milletin can ve kan kardeşi olan başka bir ülkenin topraklarına da göz dikip %20’sini işgal edecek; çocuk çocuk demeden eşi benzeri görülmemiş bir soy kırım uygulayacak; ardından da AB büyüklerinin şemsiyesi altına saklanarak asılsız iddialarını, “Ben 90 yıl evvel soy kırımına uğradım!” diye

yalancı çoban misali feryat edecek, haksız yere yaygara koparacak kadar ileri gideceksin!

El insaf, ayıp denen bir şey var!

Ölmeyen Ümit

Düşman! Ümidim ölmedi. Ölmez de hem inan.

Türkün dehâsı döndürecek arzı cennete.

Ülkemde canlı bir medeniyet ve bir ezan,

Göklerde böyle isterim uçmak saadete.

Düşman! Ümidim ölmedi. Ölmez de hem inan.

Fakat tabii, sen kendini Bizans’ın uydurma “vârisi” diye ilân eden Rus Panslavizminin estirdiği rüzgârla yol aldığın için -gerçeklerden bihaber- ardan, onurdan, ayıptan anlamazsın!

Oysa, Türk düşmanı olup ateşli Rus taraftarı olarak bilinen ve 93 Harbindeki ilk sahte “kurtarma” girişimine tanık olan Daily News muhabiri Archibald Forbes bile, atalarımızla mutlu huzurlu bir birlik ve beraberlik içinde yaşayan Osmanlı’daki “Hristiyan kardeşler”e yönelik sahte “kurtarma”nın tablosunu çizmiştir:

“Bulgarlar büyük bir bolluk içinde yaşayıp, o bakımdan Rus ve hatta o devirde İngiliz köylüsüyle bile kıyaslanamazlardı. Tarlalar dolusu ekinleri, sıhhatli davarları vardı. İçinde yaşadıkları evler, Rus köylüsünün kulübeleri

yanında saray gibi kalıyordu. Din konusuna gelince, her bir camiye karşılık yarım düzine kilise vardı.”

Zaten daha 1530 yılında Rumeli’de seyahat eden Benedict Curipeschitz, “Yolculuk Günlüğü”nde gerçeği gözler önüne sermiştir: “Kısaca Bulgaristan’dan söz edeyim. Buradaki insanlar, Hristiyanlık döneminden kalma büyük bir özgürlük, zenginlik ve bolluk içindeler.”

Sen de “Tebaa-i Sadıka-i Şahane” olarak, tıpkı bu nankörler gibi milletçe yüzyıllardır topraklarımızda barış ve huzur içinde yaşayıp, tüm hak ve nimetlerden yararlanarak, büyük zenginliklere sahip oldun!

Lütfen, o olağanüstü güzellikteki Türkçemizle gerçeği anlat: Hangi ve neyin kurtarması idi bu ve iddia ettiğin soy kırımını, kimin barbarlık, vahşet ve katliamın neticesi idi?...

Senden dürüstlük beklenemez ya; keşke şu kör dünya ile birlikte, dediklerinizi kulaklarınız duysa: “Önce soy kırımını tanıma, akabinde tazminat ve nihayetinde toprak talebi”!

Bunu da açık açık, utanmadan söylüyorsun! Durduk yerde böyle saçmalıkları, ileri gelenlerinin kulaklarına acaba kimler fısıldıyor?...

Dinime küfreden, Müslüman olsa bari!

Dünyada resmen tek soy kırımcı olarak tanınan Almanlar, ayrı bir âlem! Son günlerde, “Soy kırımını tanıyın, kurtulun. Biz tanıdık, kurtulduk.” diye bıyık altında gülüyor, kendilerine suç ve de vicdan ortağı arıyorlar.

Bir Türk olarak, kendimi şunu düşünmekten alıkoyamıyorum: Acaba ozon tabakasının delinmesinden kaynaklanan küresel ısınma, başlarına mı çarptı?... Petrol ve toprak uğruna Türkiye’yi oyuna getirip, Birinci Dünya Savaşına sokan ve başta Osmanlı ordularına komuta eden kendileri değiller miydi?!... Alışmış kudurmuştan beter olduğuna göre, bir soy kırımını var ise, buyursunlar, kendileri üstlensinler!

Aklı selim hangi hükûmet, haysiyetsiz-arsız bir iftiracıya toprak verip, “Ülkem bağımsız, iradem hür!” diye övünerek milletini kandırabilir?! Bu imkânsız!

Mektup Okurken

Düşmüş Irak yolunda şehit kardeşin Hasan.

Arslan gibiydi, gözleri...

N’olur ölürse sanki o? Kurtulsun âh, vatan.

Hak... Padişaha, millete göstermesin zeval,

Düşsün Irak yolunda şehit kardeşim Hasan.

Dost düşman bilsin ki, Türkten alan almış, giden gitmiş! Kaldı ki, zaten bizden koparılan topraklarda kurulan devletleri bile doğru dürüst yönetemeyip halkını açlığa mahkûm edenlerin, kalkıp da Türkiye’de bolluk ve refah içinde yaşamakta olan soydaşlarının (gerçekten onları sevip düşünüyorlar ise) huzurunu bozmaya hakları yok!

“Soy kırımını”ymış, “tazminat”mış, “toprak”mış!...

Sen gel de soy kırımını Girit’te, Kırım’da, Rumeli’de, Kıbrıs’ta, Batı Trakya’da, Doğu Türkistan’da, Azerbaycan’da gör ve “medenî” geçinen kâşif ve misyonerlerin, “insancıl” ve “eşitlikçiler”in, “kardeş” ve “barış getiren demokrasi havarileri”nin Amerika’da, Meksika’da, Rusya’da, Çanakkale’de, Hindistan’da, Afrika’da, Japonya’da, Almanya’da, Cezayir’de, Vietnam’da, Kamboçya’da, Şili’de, Bulgaristan’da, Bosna’da, Çeçenistan’da, Lübnan’da, Filistin’de, Afganistan’da, Irak’ta yaptıklarının hesabını sor!

“Tazminat”mış!... Asıl sen Müslüman Türke olan borcunun tazminatını öde!

“Toprak”mış!... Gafil, kendine gel! Bıçak kemiğe dayandı! Türkün sana vereceği ne tek bir karış toprağı, ne tek bir çakıl taşı, ne de tek bir kum tanesi dahi yok!

Bundan sonra hiç kimse, Türkün, bunun son provasını Plevne’de yaptığını unutarak, kutsal ana yurduna göz dikmesin! Atatürk en son öyle husumet besleyip marazî hayal görenleri, **onlar öldükten sonra** Çanakkale’de bağrına bastı.

Bilenler, Forbes denen gazetecinin bile farkına vardığını bilmeyenlere anlatsınlar:

“Türk askeri, her bakımdan Ruslardan çok daha üstündür. Görmüş olduğum bunca savaştan sonra bu fikir bende iyice yerleşti.”

Şehitler

**Osmanlı bayrağıyla sarılmış tabutları
Ulvî şehitler geçiyorlar ağır... ağır...
Volkanların sükûta benzer sükûtları.
Yıldızla, ay'la süslü birer al hadîkadır
Osmanlı bayrağıyla sarılmış tabutları.**

Türk askeri salt Ruslardan değil; Türk askeri herkesten üstündür!

Türk askerinin, düşmanı hayran bırakacak kadar tartışılmaz cesaretini yedi düvel bilir! Çünkü Türk askerinin varlığı, Türk milletinin varlığına armağandır! Çünkü Türk askeri vatan ve imanını korumak için kanını zevkle akıtan bir kahramandır! Çünkü Türk askeri, alnımızın akı, milletimizin göz bebeğidir! Çünkü Türk askeri, özgürlüğümüzün ebedî teminatıdır! Çünkü Türk askerinin andı, “Zafer ya da ölüm”dür!

İşte, Avrupa'nın ölmek üzere olan bir ülkenin şanlı direnişini gözlerini açmış şaşkınlıkla seyrettiği günlerdeki bunun kanıtı:

“... Barut dumanlarının çekilmesi için zaman kazanmak maksadıyla ‘Ateşkes’ emri veriyorum. Her tarafı görebileceğimiz durum hasıl olunca Türklerin, kuzeybatı tarafta, tabyanın siperlerine tırmandıklarını fark ediyoruz. Artık askerler tutulmuyorlar: Şimdi onlar, bacaklarının bütün gücüyle çarpışma yerinin ortasına atılıyorlar. Son siperlerde kalmış az sayıdaki Ruslarla, usta bir boğuşma ve süngülerimize dayanamıyorlar. Siperlere tırmanıyoruz ve Türklerin tabyaları işgallerini seyre ediyoruz.”

Çünkü Sultan Abdülhamid Han'ın Gazi Osman Paşa'mızı yaşlı gözlerle karşıladığı, “Sen benim yüzümü ağarttın, iki cihanda yüzün ak olsun!” sözleri, her yiğit askerimiz için geçerlidir!

Gaziler

Birden gelir hatıralara kükremit deniz

Gaziler ufka doğru yürürken, zafer kızı!

Hiç yok, bakışlarında hüzünden, sisten iz

Göğsünde harp madalyası, alında yıldızı.

Ey şan! Gelir hatıralara haşmetli deniz!

Ve sadece askerimiz mi? Tüm fertleri ile birlikte Yüce Türk Milleti, gerektiğinde tek vücut olmasını bilir:

“Kirişnin tabyaları yönünde at koşturan Ryan*, terk edilmiş bir siperin içinde, ellerindeki çakmaklı tüfeklerle mevzilenmiş, Ruslara ateş eden on, on iki ihtiyar Türk köylüsüne rastladı. Hepsi ihtiyardı, ama yürekleri bir delikanlı kadar gençti. Üst ve başları lime lime olmuş ekseriyetinin başlarında bile yaralarının sarıldığı kanlı bezler görülüyordu. Onlar için artık yaşamak veya yaşamamak bir mesele değildi. Ölürlerse şehit, kalırlarsa gazi olacaktı. Bilmedikleri tek şey, o siperleri terk etmekte. Bunu akıllarına bile getirmiyorlardı. Çünkü atalarından bunu öğrenmiş, babalarından bunu dinlemişlerdi. Onlar aslında asker bile değillerdi, ama bir Türk vatani tehlikeye girdiği zaman hemen askerleşir ve silâhını kaptığı gibi düşmanın üzerine yürürdü. Bu on iki kadar ihtiyar da bu güne kadar birçok savaşa tanık olmuşlardı. İşte şimdi de fiilen onun içinde bulunuyorlardı. Toprak seviyesinin üstünde parlayan gözlerinden ve tüfeklerinin uzun namlularından başka bir şey görülüyordu. Buna rağmen ikişer üçer başlarını siperden çıkarıyor ve hemen silâhlarını ateşliyorlardı. Sonra onlar içeri girer girmez ikisi üçü onların yerini alıyor, ateş edenler sipere girer girmez silâhını yeniden atışa hazırlıyordu. Çabaları boşuna değildi ihtiyarların, uzak mesafelerden bu tarihî silâhlarla Rusları deviriyorlardı.”

Ve: “Plevne Muharebesinde Türklerin gösterdikleri kahramanlık, mağrur ve imanlı bir milletin evlâtlarının faziletlerin en asili olan vatanseverlik duygularından ilham aldıkları, istilâcılara karşı ortak bir tehlikeye göğüs gerdikleri, ihtilâfa düşmeden birlik ve beraberlik içinde haklı bir dâvâ uğrunda savaştıklarının şuurunda ve bu uğurda öldükleri takdirde cennetin kendilerini beklediğinden emin olarak sevilen bir lider tarafından manevî yüceliğe eriştirilmiş oldukları zaman nelere kadir olacağını ispat etmiştir.”

Bayrak

Ey nûr içinde gökte uçan şanlı bayrağım!

Gülgün kanatların neye isyanla titriyor?

Ay-yıldız güle ruhuma, gam salma, ben sağım,

Ben ölmedim, şu dâhiye senden ne istiyor?

Ey nûr içinde gökte uçan şanlı bayrağım!

Bundan sonra hiç kimse, Türk Milletine 93 Harbinin felâketini yeniden yaşatmayı denemeye kalkışmasın! Çünkü tıpkı başta akşam yemeklerini Plevne'de yemeye niyetlenen Rusların, Osman Paşa'nın mukavemeti ile karşılaşılıp perişan edilince, Romanya Çarına sızlanma telgrafi çeken Rus Grandükü Nikola'nın durumuna düşecek!

Artık hiç kimse, önce Türk topraklarına tecavüz edip, sonra "Yetişin, Hristiyanlık davası elden gidiyor!" diye AB ağabeyine sığınmaya, ardından daha da büyük bir yüzüzlük göstererek, "Bize soy kırımı yapıldı" palavrasını yutturmaya çalışmasın! Çünkü uyuyan dev, uyuyan Türk devî uyandı ve bu konudaki gayet medenî tepkisi - kitaplar, belgeseller, toplantı ve konferanslar- bunun kanıtı.

Bugün hiç kimse, karşısında güçlü, eğitilmiş, tek bilek, tek yumruk, tek gönül olan Türkiye'den aşağılık taleplerde bulunmasın! Bulunan da bilsin ki, bu, boyun ölçüsünün alınması talebidir!

Ey, aymazlar; Türk vereceğini verdi! Bu destanın son provasını Plevne'de, esas temsili de Çanakkale'de yapıldı ve Türkün son sözü:

"Buraya kadar! Buradan ileri yol yok!" olarak tarihe geçti!

Kutalmışoğlu Süleyman Şah (.... - 05 Haziran 1086)

Selçuk Beyin oğlu Arslan Yabgu'nun torunu ve Selçuklu Beylerinden Melik Şihabeddin Kutalmış Beyin oğlu Gazi Süleyman Şah, Anadolu'yu baştan başa fetheden ve bir Türk yurdu haline getiren Türk yiğidir.

Alparslan'la birlikte Malazgirt muharebesine iştirak eden Gazi Süleyman Bey muharebede büyük kahramanlık göstermiştir. Zaferin kazanılmasından sonra Sultan Alparslan bu namılı kumandanını Anadolu'nun fethiyle görevlendirdi.

Gazi Süleyman Bey kahraman fedâileriyle birlikte Anadolu içlerine dalarak süratle fetih hareketine girişti ve birkaç sene içerisinde muazzam fetihler yaparak Anadolu'nun büyük kısmını ele geçirdi.

Gazi Süleyman Bey, Artuk, Tutuş, Dânişmend, Saltuk Beyler gibi büyük kumandanları, akıncı bölükleriyle çeşitli bölgelere göndermişti. Bu kumandanlar zaferler kazanarak Anadolu'nun bir Türk ülkesi olmasını temin etmişlerdir.

Anadoludaki fetih ordusu Kayseri civarında Bizans ordusuyla yaptığı savaşı kazandı ve hiçbir engelle karşılaşmadan Marmara sahillerine, İzmit'e kadar ilerledi.

Süleyman Bey, Konya ile birlikte bütün orta Anadolu'yu fethetti. 1075'te de mühim bir Bizans şehri olan İznik ve havalisini ele geçirerek İznik'e yerleşti.

Gazi Süleyman Beyin Anadolu'daki fetihleri bütün İslam beldelerinde sevinçle karşılanmaktaydı. Sultan Melikşah da çok sevdiği Süleyman Beyin muvaffakiyetlerinden dolayı her vesileyle sevincini belli ediyordu.

Sultan Melikşah, 1077'de Gazi Süleyman Bey'i Anadolu sultanı olarak ilan etti. Böylece payitaht İznik olmak üzere Anadolu Selçuklu devleti tarih sahnesine çıkmış oluyordu.

Süleyman Şah, Bizansın içişlerine de karışıyor, desteklediği şahsı kral yaptırıyordu. Nitekim krallığını ilan eden Bizans kumandanı Botaniates'i desteklemiş ve bu kumandanın yanına iki bin asker vererek tahtı ele geçirmesine yardımcı olmuştu.

Askerlerine ve halka son derece iyi davranan ve adaletle iş ören Süleyman Şah gayr-i müslim yerli halkın da takdirini kazanmıştı. İç isyanlar ve kötü idare yüzünden perişan olan yerli halk, Süleyman Şah idaresinde huzur ve sükûna kavuşmuşlardı.

Bir yandan fetihler devam ederken, diğer yandan fethedilen topraklara atalar yurdundan Türkler getirilip yerleştiriliyordu. Azerbaycan, Türkistan ve Horasan'dan onbinlerce Türk Anadolu'ya göçetmeye başlamıştı.

Süleyman Şah, Kapıdağı yarımadası ile Çanakkale Boğazı'nın Asya sahillerini de ele geçirdi. İstanbul Boğazına kadar olan kısımlar daha önce ele geçirilmişti. Öyle ki Selçuklu orduları Üsküdar'a kadar gelmiş ve hasretle

İstanbul'u temaşa etmişlerdi. kurucusu olmuştı.

1081'de yapılan anlaşmaya göre, Selçukluların Marmara sahillerine kadar bütün Anadolu'ya sahip oldukları Bizanslılarca da kabul edilmiştir.

Süleyman Şah 1082 yılında Çukurova'ya girdi ve ilk önce Tarsus'u fethetti. 1083'te ise Adana, başta olmak üzere bütün Kilikya (Adana civarları) beldelerini hakimiyeti altına aldı.

Süleyman Şah'ın en büyük arzusu Antakya'yı ele geçirmektir. Bu maksatla yola çıktı. Harekâtını gizli tuttu. 12 gün boyunca gündüzleri konaklamak ve geceleri yol almak suretiyle ordusunu ilerletti. 13 Aralık 1084 günü Antakya önlerine geldi ve ani bir hücumla şehri ele geçirdi. Şehrin büyük kilisesini camiye çevirdi. İlk cuma namazında 120 müezzin bir ağızdan Ezan-ı Muhammedi'yi okudu.

Süleyman Şah şehrin ahalisine çok iyi davrandı ve şehri baştan başa imar ettirdi.

Süleyman Şah Anadoludaki fetih harekâtını devam ettirdi. Kumandanlarını çeşitli bölgelere gönderdi. Bunlardan Buldacı Bey, 1085 başlarında Maraş, Elbistan, Göksun ve Besni kalelerini fethederek bu bölgeleri ele geçirdi.

Bu esnada Çaka Bey İzmir'i fethetmiş, İzmir Körfezinde büyük bir donanma kurdurarak Selçuklu Devletinin ilk deniz kuvvetlerinin

Gümüştekin Bey ise Urfa ve Antep çevresini fethetmişti. 1085'e doğru bütün beylikler bir araya getirilmiş ve Anadolu'da kuvvetli bir devlet doğmuştu. Süleyman Şah Kurucusu olduğu devletin birliğini temin etmişti. 1105'e doğru bütün Anadolu Türklerin eline geçmişti. Anadolu fâtihi Süleyman Şah, devlet idaresinde de maharetini göstermiş ele geçirdiği topraklara kök salmak için müslüman ahalinin Anadoluya yerleşmesini temin etmişti.

Süleyman Şah zaferden zafere koşarken, Sultan Melikşah'ın kardeşi Sultan Tutuş da saltanat hevesine kapılmış, Suriye'de bir devlet kurmak maksadıyla sağa sola saldırmaya başlamıştı.

Süleyman Şah, Sultan Tutuş'un bu hareketlerine dur demek maksadiyle ordusuyla birlikte Tutuş'un üzerine yürüdü. İki ordu 5 Haziran 1086'da Halep yakınlarında karşı karşıya geldi. Muharebenin en şiddetli safhasında bir kısım askerler Süleyman Şah'ın safını terkederek karşı tarafa geçtiler. Bunun üzerine Süleyman Şah'ın ordusu bozuldu. Kendisi de muharebe meydanında vurulurken şehid düştü. Cenazesi büyük bir cemaatle kılınan cenaze namazından sonra Halep kapısında defnedildi. Kabri şu an Suriye sınırları içerisindeki Caber Kalesinde olup, bu büyük şehit ay-yıldızlı Türk bayrağının gölgesinde yatmaktadır.

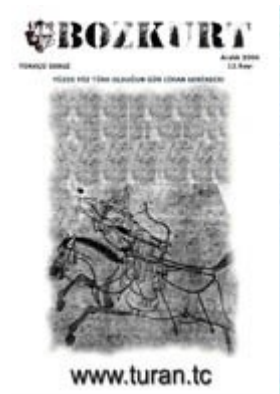
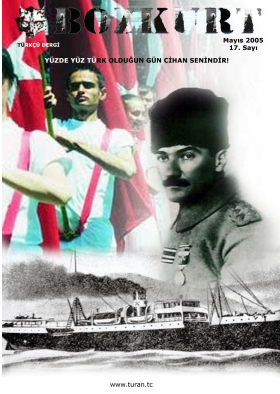
ELBİRLİĞİ DERNEĞİNDEN İKİ YENİ YAYIN

En Büyük Yalan: Ermeni Katliamı ve ATSIZ'dan Seçme Sözler

www.elbirligidernegi.org

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ BOZKURT
OKU ! ÇOĞALT ! OKUT ! TANIT !

www.turan.tc